Borges

El Universo (que otros llaman la Biblioteca)...

Evren, (kimileri kitaplık diye anıyorlar)…

Borges

Borges, J.L. (2013). Babil Kitaplığı. Ficciones Hayaller ve Hikâyeler içinde (ss.103-112), (T.Uyar, Çeviri). İstanbul: İletişim (Orijinal yapıt yayın tarihi 1944).

PAZARTESİ KONUŞMALARI III

“Eski şarap, eski kitap, eski dost. Voltaire’in şu güzel mısralarda söylediklerini kendi kendimize tekrarlar dururuz:

Jouissons, écrivons, vivons, mon cher Horace!
……
J’ai vécu plus que toi: mes vers dureront moins;
Mais, au bord du tombeau, je mettrai tous mes soins
A suivre les leçons de ta philosophie,
A mépriser la mort en savourant la vie,
A lire tes écrits pleins de grâce et de sens,
Comme on boit d’un vin vieux qui rajeunit les sens”

Sainte-Beuve, 1990:335-336

Sainte-Beuve, C.A. (1990). Pazartesi Konuşmaları (Cilt I), (F.Baldaş, Çeviri). İstanbul: M.E.B.

PORTİZMİR4 2017-2018 NEFES/BREATHE

QUATUOR ELEMENTA Projesi, başlığını, yaşamın temel unsurları olduğu varsayılan, TOPRAK, HAVA, ATEŞ ve SU'dan almıştır. Proje, 2017 yılı cemre ve ekinoks takvimine göre şekillendirilmiş: Cemre performansları, Sainte-Beuve'e bir saygı gösterisi olarak 'Pazartesi Konuşmaları' olarak, Ekinoks performansları ise Ekinoks okumaları olarak gruplandırılmıştır.

Okuyucuların herbiri, kendi kişisel ve bağımsız seçimleri doğrultusunda, yaşamı ve insan-doğa ilişkisini betimleyen kitaplardan bölümler seçerek okuma performanslarını gerçekleştirmişlerdir. Performanslar sırasında fotoğraf ve video kayıtları yapılmıştır.

Pazartesi Konuşmaları I (1.Cemre: Hava): 20 Şubat 2017, K2 Güncel Sanat Merkezi, 15.00-16.30
Pazartesi Konuşmaları II (2.Cemre: Su): 27 Şubat 2017, DEÜ, Güzel Sanatlar Fakültesi Kütüphanesi, 12.00-13.00
Pazartesi Konuşmaları III (3.Cemre: Toprak): 6 Mart 2017, DEÜ, Güzel Sanatlar Fakültesi Bahçesi, 11.00-12.00

Ekinoks Okumaları I: 21 Mart 2017, Urla (PORTİZMİR4 2017-2018 NEFES/BREATHE Açılış, 14.00-16.00
Ekinoks Okumaları II: 21 Haziran 2017, İzmir-İnciraltı Kent Ormanı, 11.00-12.00
Ekinoks Okumaları III: 21 Eylül 2017, İzmir- Kültürpark ve İzmir- Agora, 11.00-12.00
Ekinoks Okumaları IV: 21 Aralık 2017, İzmir-Güzelyalı sahili ve iskeleler, 13.00-14.00

PORTİZMİR4 2017-2018 NEFES/BREATHE 21 Mart 2018 PAZARA ÇIKMA: QUATUOR ELEMENTA Sergisi.
QUATUOR ELEMENTA Sergisi, üç bölümden oluşan bir enstalasyon ortamı olarak tasarlanmıştır:

- Herbir okuyucunun Proje'ye ilişkin öznel yorumunun yer aldığı ortak pano
- Performans metinleri ve görüntülerinin yer aldığı photobook
- Performans video kayıtlarından oluşan film projeksiyonu.

QUATUOR ELEMENTA Projesi:

Proje Yöneticisi:
Simber Atay

Okuyucular:
Simber Atay, Pınar Boztepe-Mutlu, Zekiye Buğurcu, Melih Elhan, Nilay Uluğ, Gözde Yenipazarlı

Fotoğraf ve Video Kayıtları:
Simber Atay, Pınar Boztepe-Mutlu, Zekiye Buğurcu, Melih Elhan, Melih Berkay Kır, Semih Özenen, Haydar Pekdüz, Nilay Uluğ, Gözde Yenipazarlı, Kaan Zati.

QUATUOR ELEMENTA Instagram Hesabı Tasarımı ve Yönetimi:
Nilay Uluğ

Photobook Editing:
Ahmet Heleka

Grafik Tasarım ve Uygulama:
Şerifcan Onursal

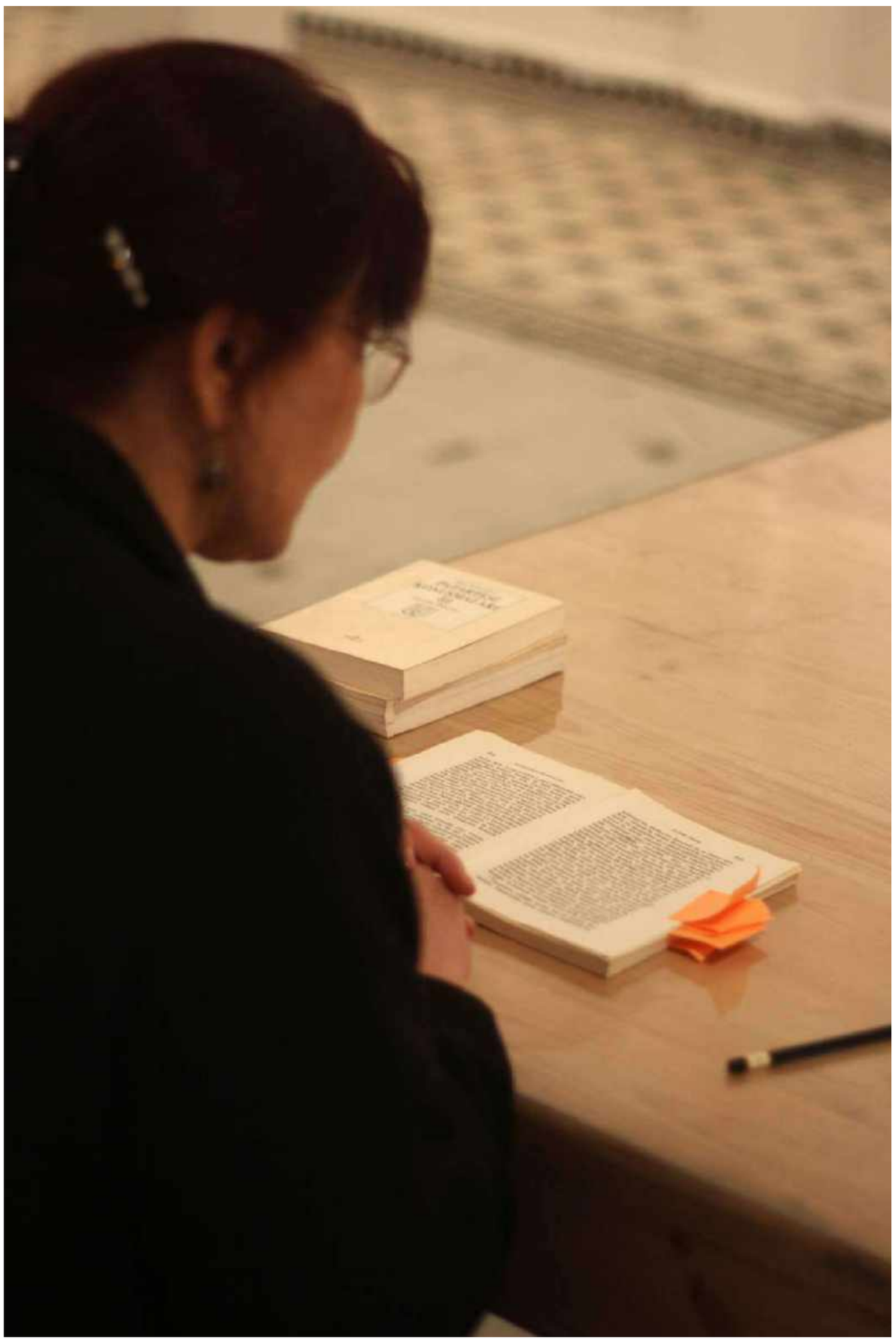
Film Kurgu:
Onur Koç

Sevgili Ayşegül Kurtel'e teşekkürlerimizle…

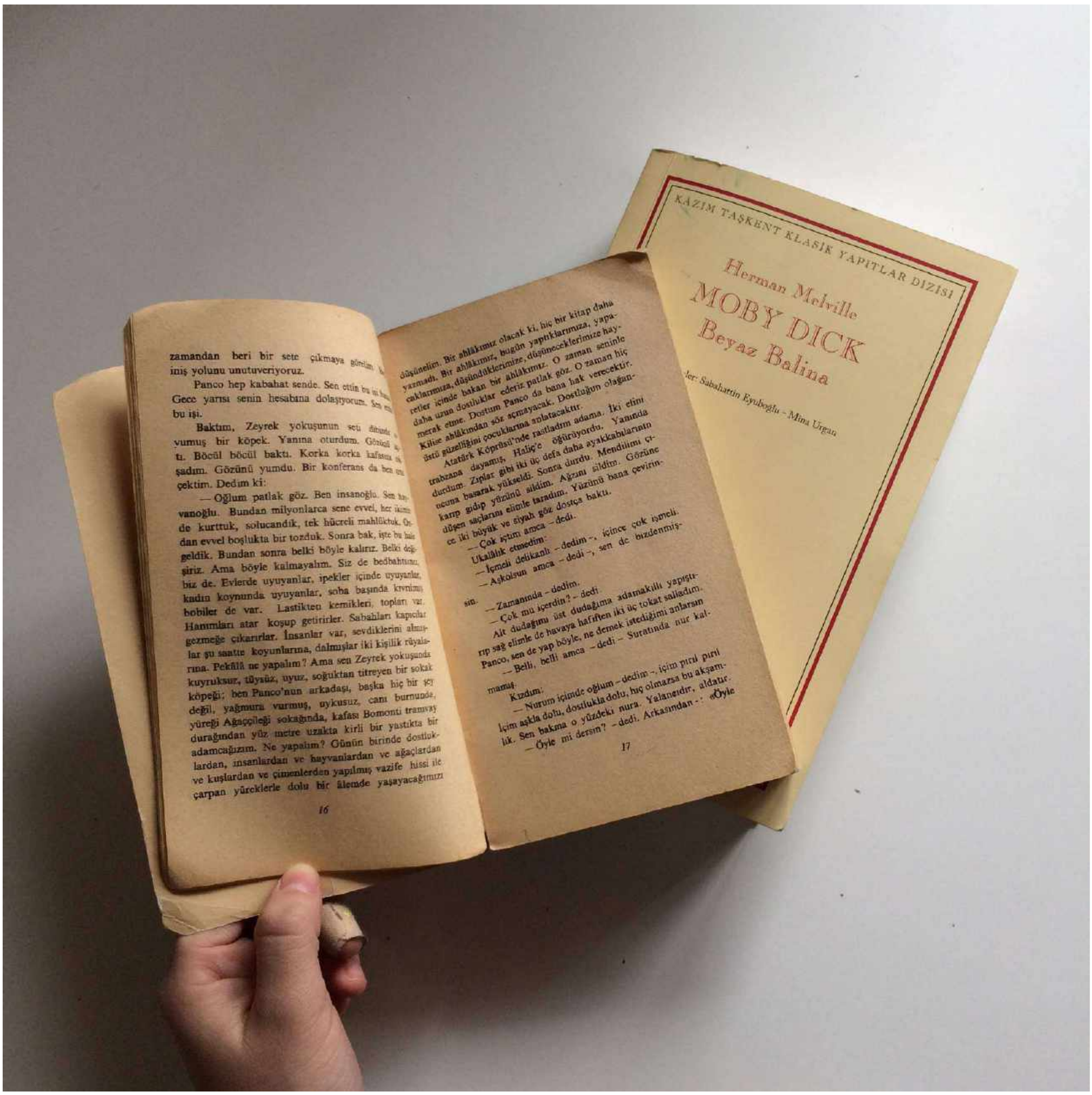
“Okuyanlara, tekrar tekrar okuyanlara ne mutlu! Okudukları kitaplar arasında kendi serbest temayüllerine tabiî olabilenlere ne mutlu! Hayatta öyle bir mevsim vardır ki bütün seyyahatları bitirdikten, çeşitli tecrübelerle haşır neşir olduktan sonra insan oğlunun en büyük eğlencesi, sevdiği kimseleri tekrar tekrar görmekten nasıl zevk alırsa, bildiklerini inceleyip derinleştirmek, hissettiği şeylerin tadına varmak olur: olgunluk çağında kalp ve zevkin saf eğlenceleridir bunlar. İşte o zaman klâsik kelimesi hakiki manasını alır, zevk sahibi her insanda gözlenmesi imkânsız bir tercihle kendini gösterir.”

(Sainte-Beuve, 1990:335).

Sainte-Beuve, C.A. (1990). Pazartesi Konuşmaları (Cilt I), (F.Baldaş, Çeviri). İstanbul:M.E.B.

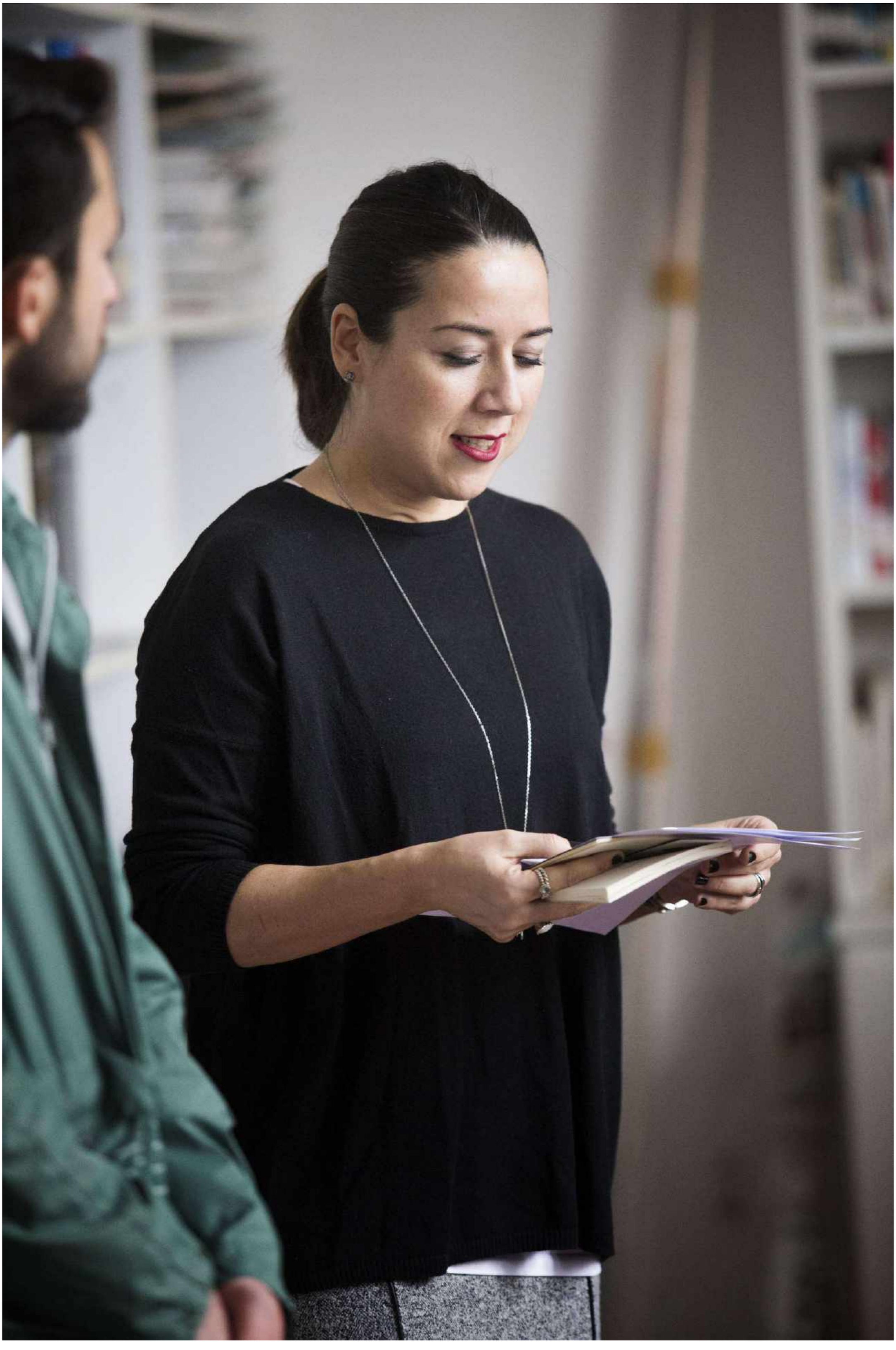

KAZIM TAŞKENT KLASİK YAPITLAR DİZİSİ
Herman Melville
MOBY DICK
Beyaz Balina
Sabahattin Eyuboğlu - Mina Urgan
zamandan beri bir sete çıkmaya görüm
iniş yolunu unutuveriyoruz.
Panco hep kabahat sende. Sen etin bu
Gece yarısı senin hesabına dolaştyorum.
bu işi.
Baktım, Zeyrek yokuşunun set
yumuş bir köpek. Yanına oturdum. Gözü
tu. Böcül böcül baktu. Korka korka kafasını
şadım. Gözünü yumdu. Bir konferans da ben
çektim. Dedim ki:
— Oğlum patlak göz. Ben insanoğlu. Sen
vanoğlu. Bundan milyonlarca sene evvel, her ikimiz
de kurttuk, solucandık, tek hücreli mahlûktuk. O
dan evvel boşlukta bir tozduk. Sonra bak, işte bu hale
geldik. Bundan sonra belki böyle kalırız. Belki değ
şiriz. Ama böyle kalmayalım. Siz de bedbahtsınız,
biz de. Evlerde uyuyanlar, ipekler içinde uyuyanlar,
kadın koynunda uyuyanlar, soba başında kıvrılıp
bobiler de var. Lastikten kemikleri, topları var.
Hanımları atar koşup getirirler. Sabahları kapıcılar
gezmeğe çıkarırlar. İnsanlar var, sevdiklerini almış
lar şu saatte koyunlarına, dalmışlar iki kişilik rüyala
rına. Pekâlâ ne yapalım? Ama sen Zeyrek yokuşunda
kuyruksuz, tüysüz, uyuz, soğuktan titreyen bir sokak
köpeği; ben Panco'nun arkadaşı, başka hiç bir şey
değil, yağmura vurmuş, uykusuz, canı burnunda,
yüreği Ağaççileği sokağında, kafası Bomonti tramvay
durağından yüz metre uzakta kirli bir yastıkta bir
adamcağızım. Ne yapalım? Günün birinde dostluk
lardan, insanlardan ve hayvanlardan ve ağaçlardan
ve kuşlardan ve çimenlerden yapılmış vazife hissi ile
çarpan yüreklerle dolu bir âlemde yaşayacağımızı
16
düşünelim. Bir ahlâkımız olacak ki, hiç bir kitap daha
yazmadı. Bir ahlâkımız, bugün yaptıklarımıza, yapa
caklarımıza, düşündüklerimize, düşüneceklerimize hay
retler içinde bakan bir ahlâkımız. O zaman seninle
daha uzun dostluklar ederiz patlak göz. O zaman hiç
merak etme. Dostum Panco da bana hak verecektir.
Kilise ahlâkından söz açmayacak. Dostluğun olağan
üstü güzelliğini çocuklarına anlatacaktır.
Atatürk Köprüsü'nde rastladım adama. İki elini
trabzana dayamış, Haliç'e öğürüyordu. Yanında
durdum. Zıplar gibi iki üç defa daha ayakkabılarının
ucuna basarak yükseldi. Sonra durdu. Mendilimi çı
karıp gidip yüzünü sildim. Ağzını sildim. Gözüne
düşen saçlarını elimle taradım. Yüzünü bana çevirin
ce iki büyük ve siyah göz dostça baktu.
— Çok aşım amca — dedi.
Ukalâlık etmedim:
— İçmeli delikanlı — dedim —, içince çok ışmalı.
— Aşkolsun amca — dedi —, sen de bizdenmiş
sin.
— Zamanında — dedim.
— Çok mu içerdin? — dedi
— Alt dudağıma adamakıllı yapıştı
rıp sağ elimle de havaya hafiften iki üç tokat salladım.
Panco, sen de yap böyle, ne demek istediğimi anlarsın
— Belli, belli amca — dedi — Suratında nur kal
mamış.
Kızdım:
— Nurum içimde oğlum — dedim —, içim pırıl pırıl
İçim aşkla dolu, dostlukla dolu, hiç olmazsa bu akşam
lık. Sen bakma o yüzdeki nura. Yalancıdır, aldatır.
— Öyle mi dersin? — dedi. Arkasından —: «Öyle
17

…Tüm bunlar güzel, ama bu işe, bir de aklımızı başımıza toplayıp serinkanlılıkla bakalım: Dünyanın uçsuz bucaksız denizlerinde bir tek balinayı bulacağını sanmak delice bir düşünce değil mi? Bu balina beyaz sakallı İstanbul müftüsü mü ki, hınca hınç sokaklarda bile kolayca bulunsun? Ama Ahab'a göre bulunabilirdi. Çünkü Moby Dick'in kar beyazı alnı, kar beyazı kamburu, nerede görülse tanınabilirdi. Gece yarılarına kadar haritaların üstüne kapanan Ahab, sonunda başını kaldırıp kurduğu hayaller içinde mırıldanırdı; "Ben onu damgaladım.. Ben onu damgaladım bir kez. Nasıl kurtulur elimden? Koca yüzgeçleri sürüden ayrılıp yolunu yitirmiş bir koyununu kulakları gibi delik deşik onun!" İşte o zaman Ahab'ın beyni delice bir hızla işlemeye başlardı. Öyle ki, sonunda bitkin düşer, güverteye çıkıp kendisine gelmeye çalışırdı. Hey tanrım! Ne korkunç şey öcünü almak hırsıyla yanıp tutuşan bir çektiği acı! Bu adam uyurken yumruklarını sıkar, avuçlarında kanlı izler bulur uyanınca…

Melville, H.(1999) Moby Dick, Beyaz Balina, Bölüm XLIV (Çev: Sabahattin Eyuboğlu, Mina Urgan) s.266, İstanbul:YKY

Ruhum bir çoban gibi,
Rüzgarı ve güneşi bilir,
Ve elele yürür mevsimlerle
Onları izlemek ve dinlemek için.
İnsansız doğanın olanca dinginliği
Benimle yan yana oturmaya gelir.
Ama hüzün içindeyimdir ben,
Hayalimizdeki gün batımı gibi,
Ama huzur vericidir hüznüm,
Çünkü doğaldır,yerindedir,
Ruhun varolduğunu düşündüğünde,
Ellerin ne yaptığını düşünmeden
Çiçek toplaması gibi
Ruhun hissetmesi gereken bir duygudur bu.
Yolun dönemecinde
çalan koyun çanları gibi
mutludur düşüncelerim.
Yalnız ben üzgünümdür.
Rüzgar hızlanıp yağmurun şiddetleneceğini haber verdiğinde nasılsa,
Düşünmek de tedirgin edicidir yağmurda yürümek gibi.
Tutkum ve isteklerim yok benim.
Şair olmak bir tutku değil benim için.
Bu benim yanlız olma yolum.
Beni okuyacak herkesi selamlıyorum
Geniş kenarlı şapkamı onlara eğerek
Beni kapımın önünde gördüklerinde
Ve otobüs ,tepenin doruğuna tırmanırken.
Onları selamlayıp güneşli günler diliyorum,
Yağmur gerekiyorsa yağmur ve evlerinde,
Açık bir pencere önünde oturup
Şiirlerimi okuyacakları en sevdikleri koltuğu diliyorum.
Çocukken oyundan yorulduklarında
Gölgesine çöküp oturdukları ve sıcaktan
Terli alınlarını çizgili gömleklerinin
Yeniyle sildikleri yaşlı bir ağaç olarak.

Pessoa,F. (2009). Uzaklıklar, Eski Denizler, (C.Çapan,Çeviri). İstanbul: Can.

MACHIAVELLI'NİN
BAHÇESİ
Mark Crick

Çukuru, en büyük soğanın boyundan üç mislı daha derin ve birkaç küçük annenin aralarında bir-iki soğanlık mesafe kalacak şekilde yan yana yerleştirilebileceği genişlikte kazdım. Onlara baktım, şişman ve hareketsiz, sonsuz üremeden ibaret yaşamlarını sürdürmekten memnunlardı; ve ıslak çimenlerde diz çöktüm.

Beni tiksindiriyorlardı.

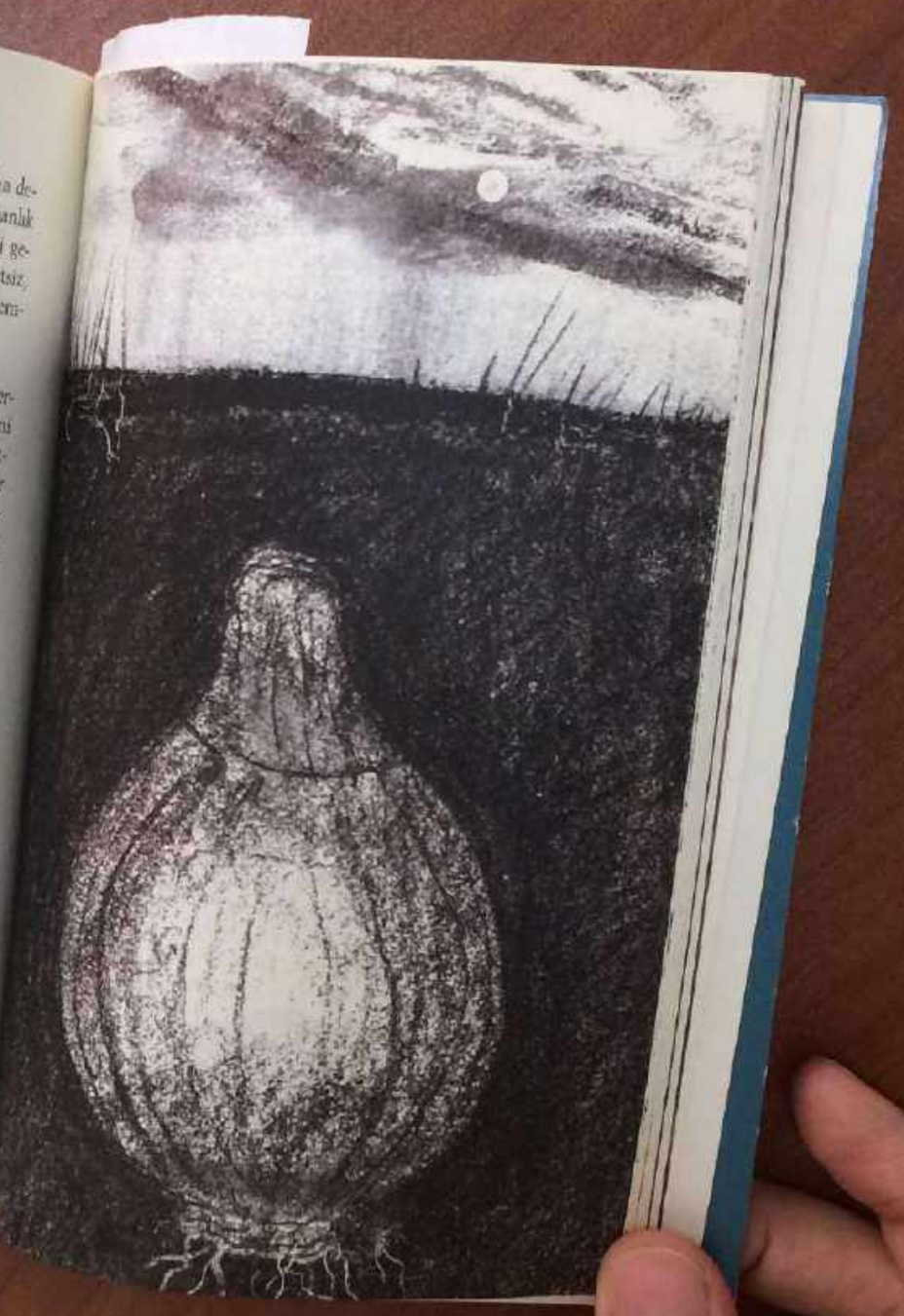
Soğanları birer birer toprağın karanlık şiltesine yerleştirirken eteğime yapış yapış bir nem işliyor, dizlerimi üşütüyordu. Onları önce bir hastane koğuşundaki yataklar gibi iki sıra halinde dizdim. Küreğin ucuna takılan bir parça kireçli taş da sıralar arasında viziteye çıkmış doktor gibi durdu. Sonra çaresiz iki sırayı bozup soğanları gelişigüzel, toprağın rahatlık verici ağırlığının bir gölge gibi üzerlerine kapanmasını bekledikleri, oldukları yere yerleştirdim.

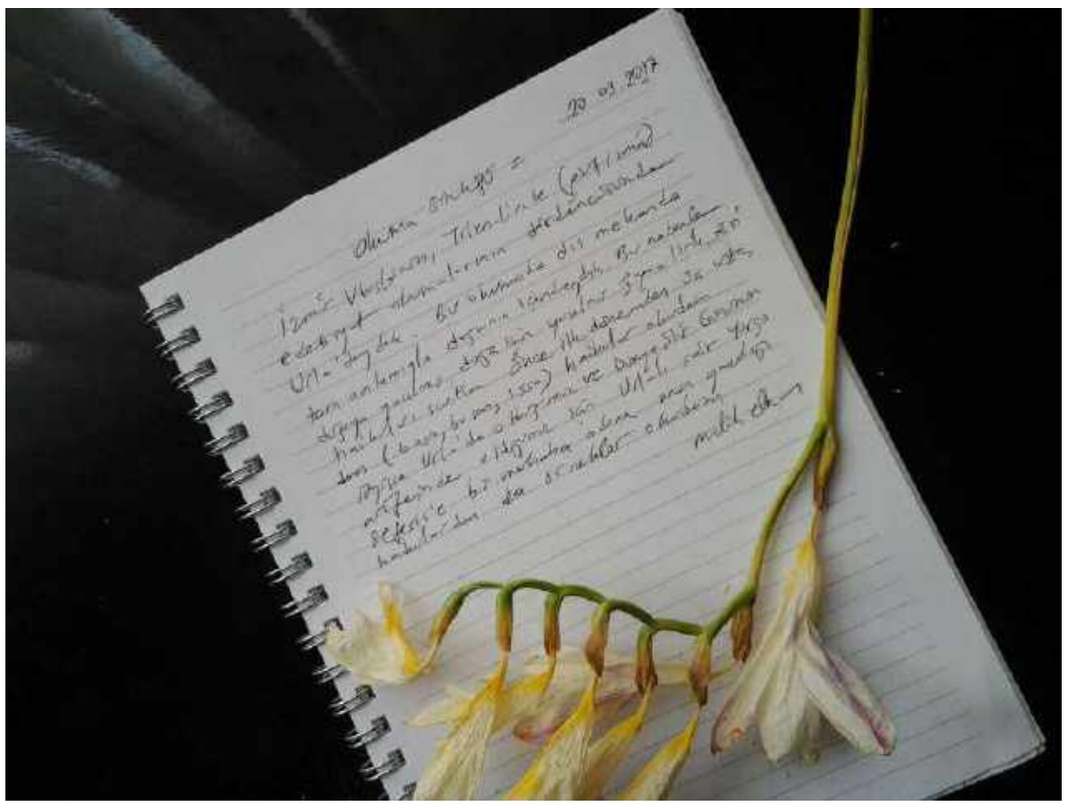
Orada ne kadar süreyle diz çöktüğümü bilmiyorum. Soğanlara bakıp hangisinin gergin, yarı saydam cildinin önce yarılacağını ve ilk olarak ne tür bir bitkinin çıkacağını düşünürken uyku bastırdı.

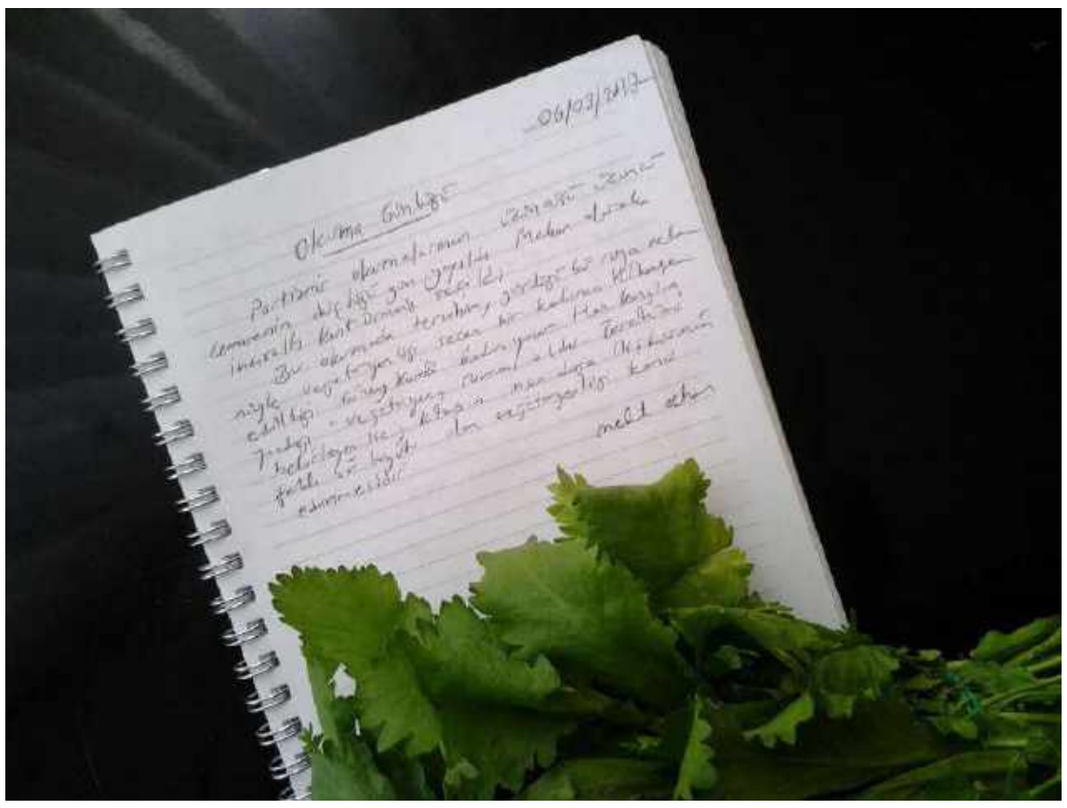
Solgun kasım ışığı çekilmeye başladı. Sarı ışıktan dikdörtgenin bahçeye düştüğünü gördüm ve yataklarında üstlerini örtmüş çocukları düşündüm. Benim de onlar gibi uykum geldi. Şişeyi sallayarak çıkardığım ve dikkatsizce kendi vücuduma ektiğim bir avuç şişman, soğana benzer hap, çiçek açmaya başlamıştı; uyuşturan parmakları sinirlere ve damarlara dolanıyor, başım düşüyordu.

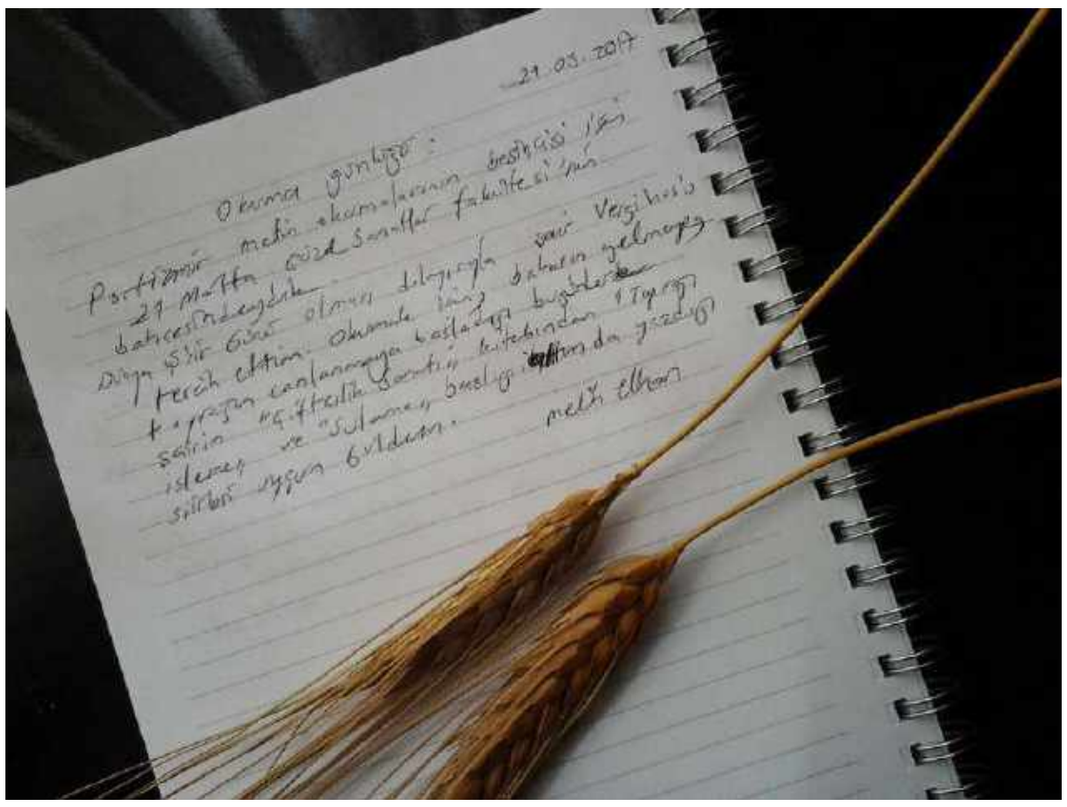
Aceleyle toprağın kara battaniyesini tombul küçük nesnelerin üstüne çektim ve onları özlemle bekledikleri tüylü karanlığa gömdüm. Toprağı, tıpkı bütün bir taşın üstünü örten su gibi, dümdüz edinceye dek bastırdım ve içimden gelen kusma hissiyle mücadele ederek yanağımı serin yüzeyine yaslayıp gözlerimi kapadım.

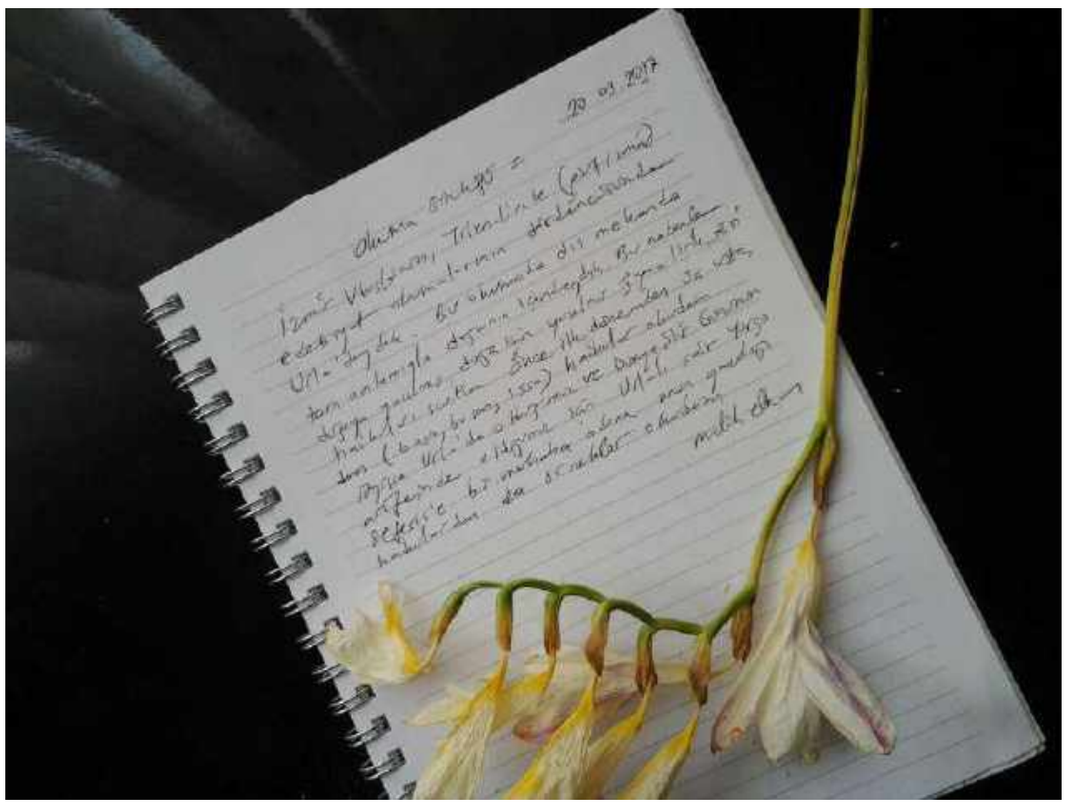
Kendime geldiğimde, yüzümü topraktan kaldırıp ge-

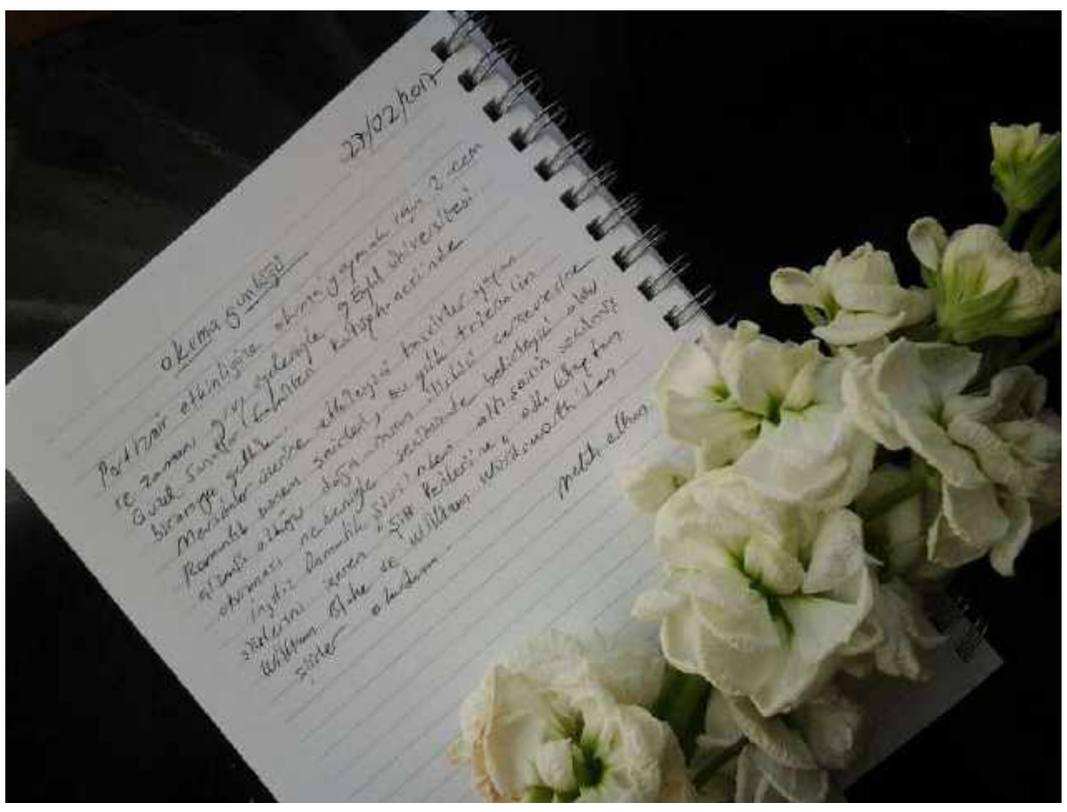

MACHIAVELLİNİN
BAHÇESİ
Mark Crick

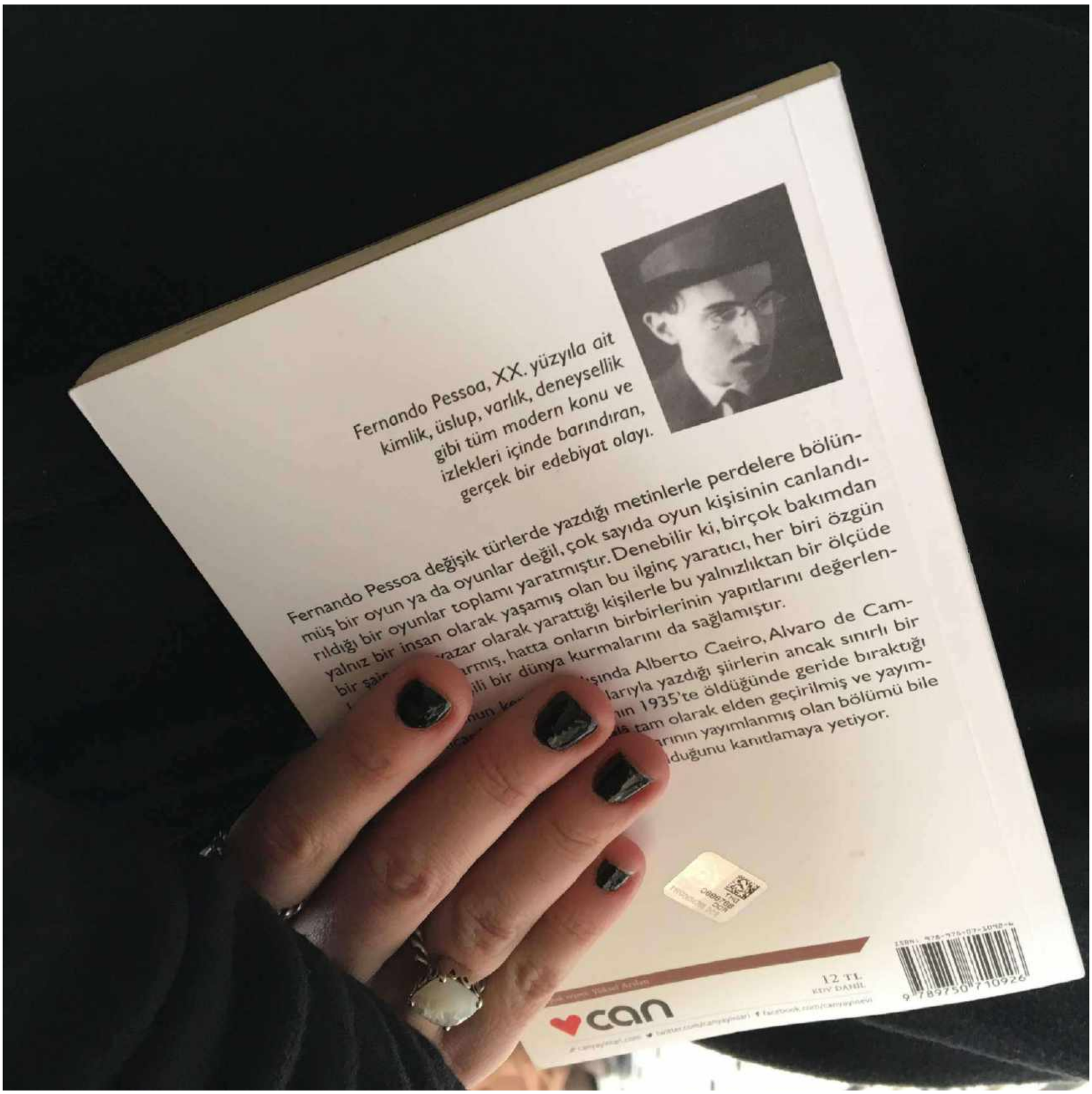
“... Eski yağlıboya resimlere benzer dokuda mor zarlı soğanlar; vücutlarından kaba kök yumakları sarkan solgun, sıska soğanlar; baştan aşağı, dokununca dağılan hamile giysileri giymiş, koca popolu soğanlar; hepsi birden, aydınlıkta yakalandıklarına şaşırmış böcekler gibi, yerde zıplayıp yuvarlandı...”

Mark Crick, “Machiavelli’nin Bahçesi”(çeviri: Gülden Şen), “Sylvia Plath ile Sonbaharda Soğan Dikimi” Bölümü

K2 GALERİ

Fernando Pessoa, XX. yüzyıla ait
kimlik, üslup, varlık, deneysellik
gibi tüm modern konu ve
izlekleri içinde barındıran,
gerçek bir edebiyat olayı.
Fernando Pessoa değişik türlerde yazdığı metinlerle perdelere bölün-
müş bir oyun ya da oyunlar değil, çok sayıda oyun kişisinin canlandı-
rıldığı bir oyunlar toplamı yaratmıştır. Denebilir ki, birçok bakımdan
yalnız bir insan olarak yaşamış olan bu ilginç yaratıcı, her biri özgün
bir şair
yazar olarak yarattığı kişilerle bu yalnızlıktan bir ölçüde
armış, hatta onların birbirlerinin yapıtlarını değerlen-
ili bir dünya kurmalarını da sağlamıştır.
işinda Alberto Caeiro, Alvaro de Cam-
larıyla yazdığı şiirlerin ancak sınırlı bir
ının 1935'te öldüğünde geride bıraktığı
ış tam olarak elden geçirilmiş ve yayım-
arının yayımlanmış olan bölümü bile
duğunu kanıtlamaya yetiyor.
can
12 TL
KİTAP DANIŞ

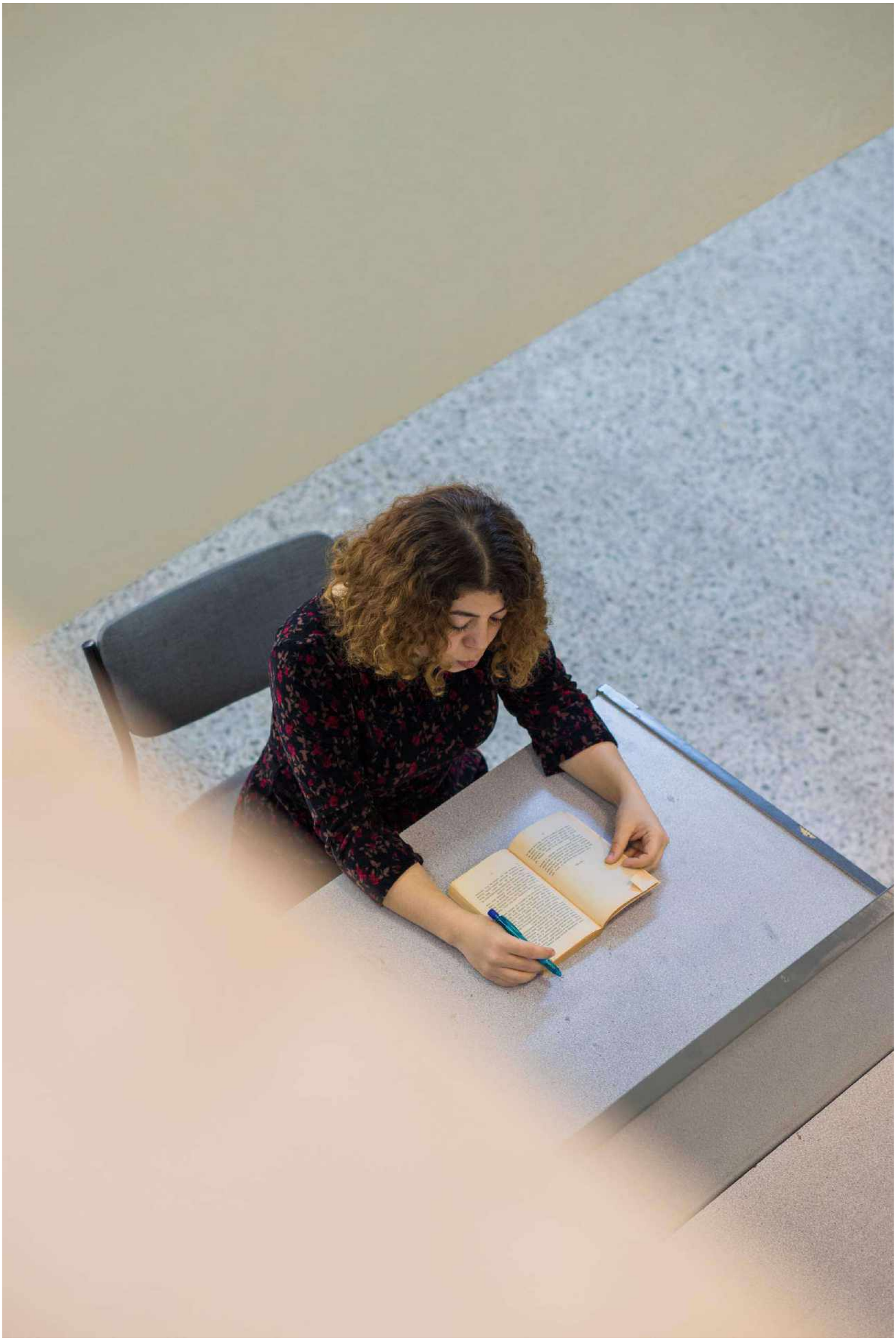

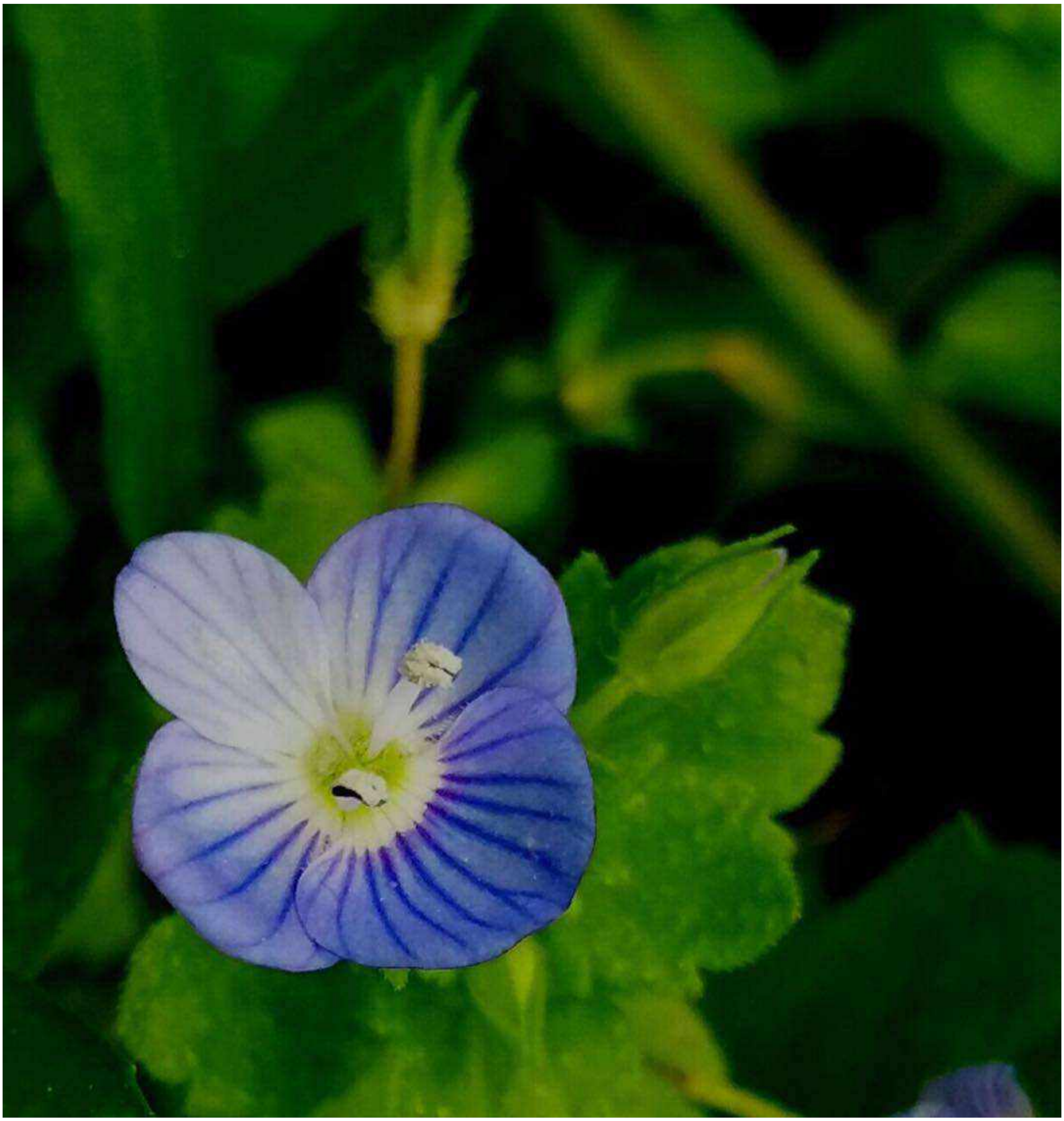
Bir gün, balıkçı kahvesinin önündeki; yarısı kırmızı, yarısı beyaz çiçek açan akasyanın dalına asılmış bir dülger balığı gördüm.

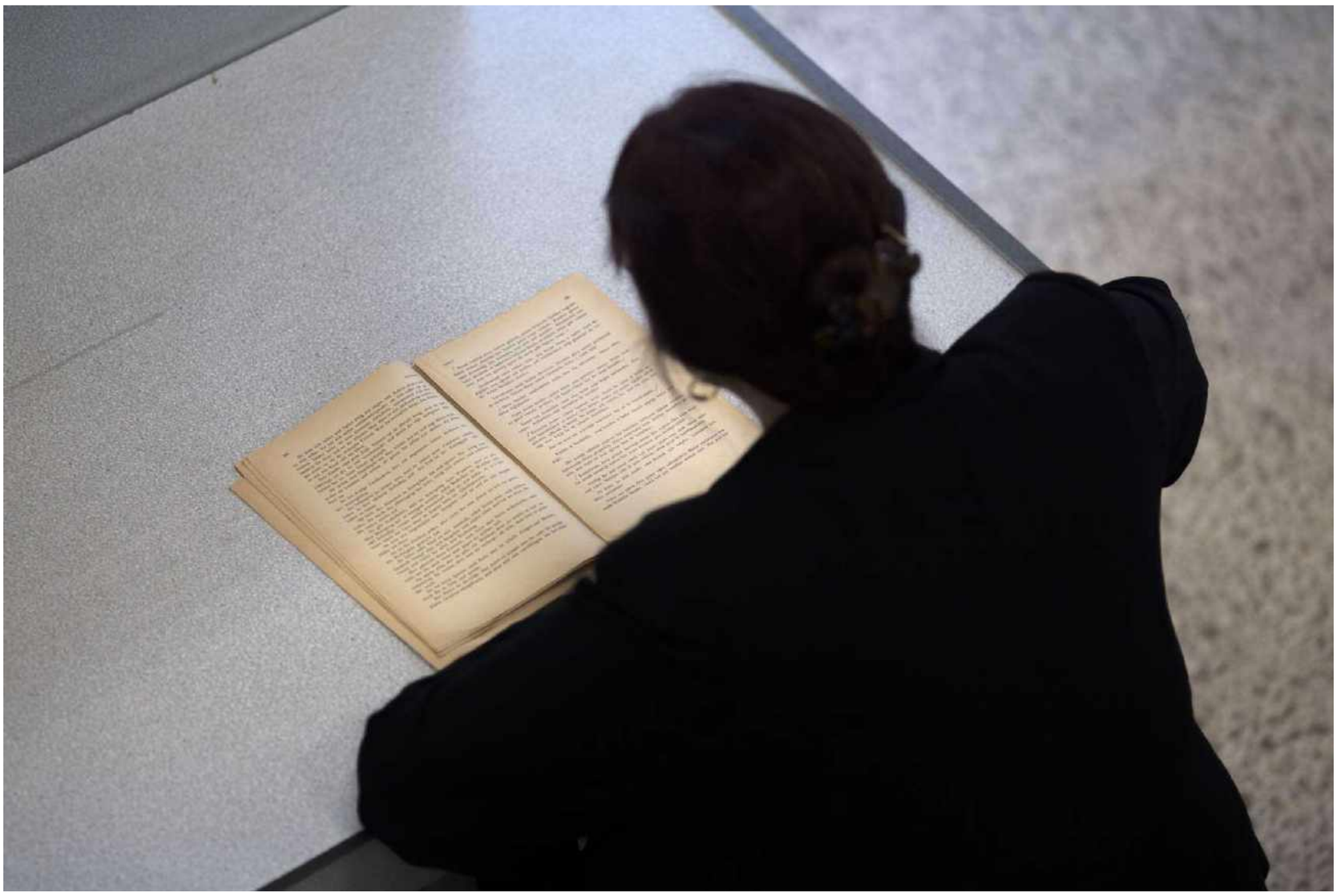

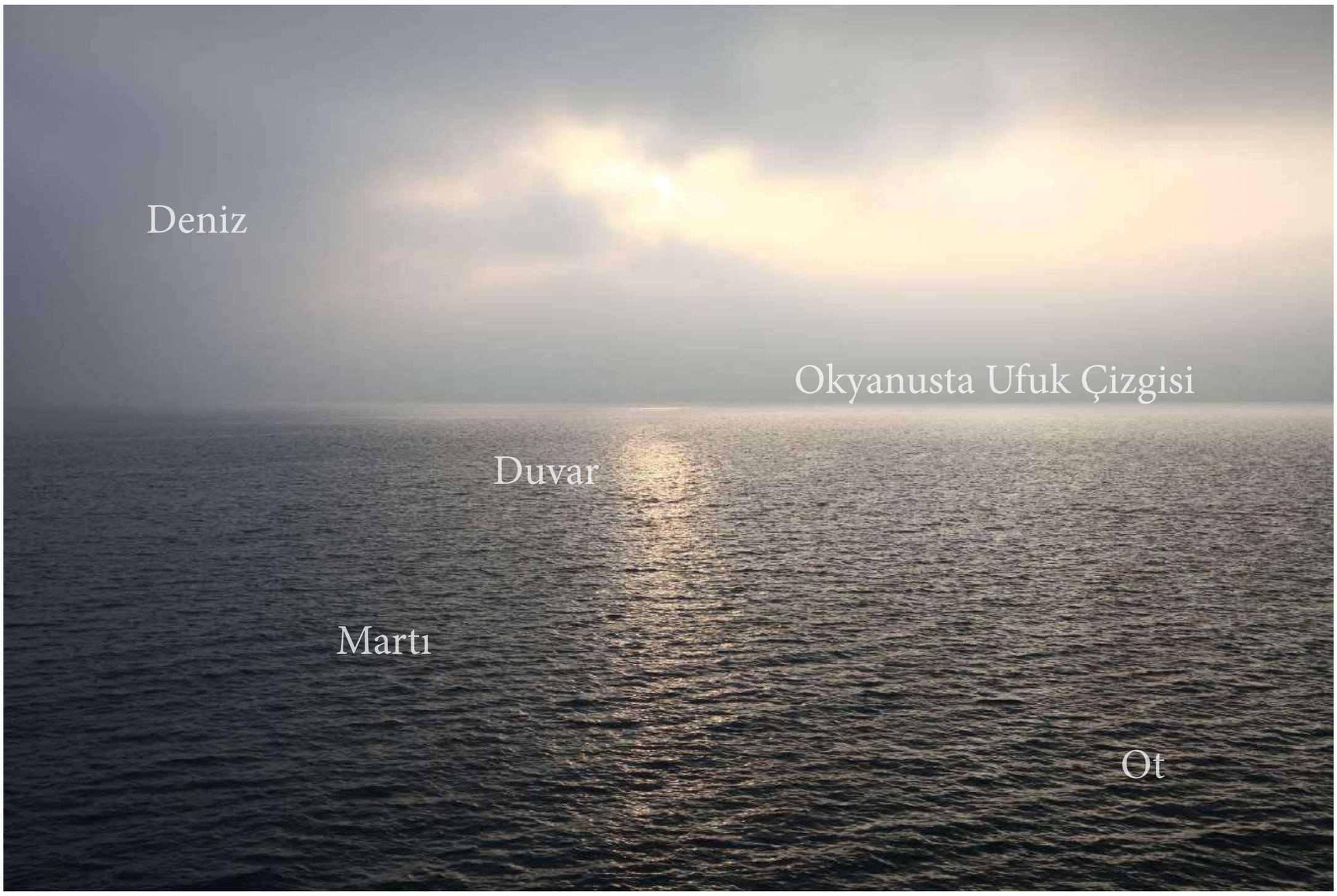
Akasya ağaçları da tuhaf. Fena kokuyor. Dayanamayıp yiyebilirsin.

Alemdağ'da Bir Yılan ''Dülger Balığı'nın Ölümü" : Sait Faik Abasıyanık.

Bütün Eserleri :2 - Kağnı/Ses –Duvar – Sabahattin Ali (s:54-64) D.E.Ü. G.S.F. Kütüphane

TABİAT HAKKINDA

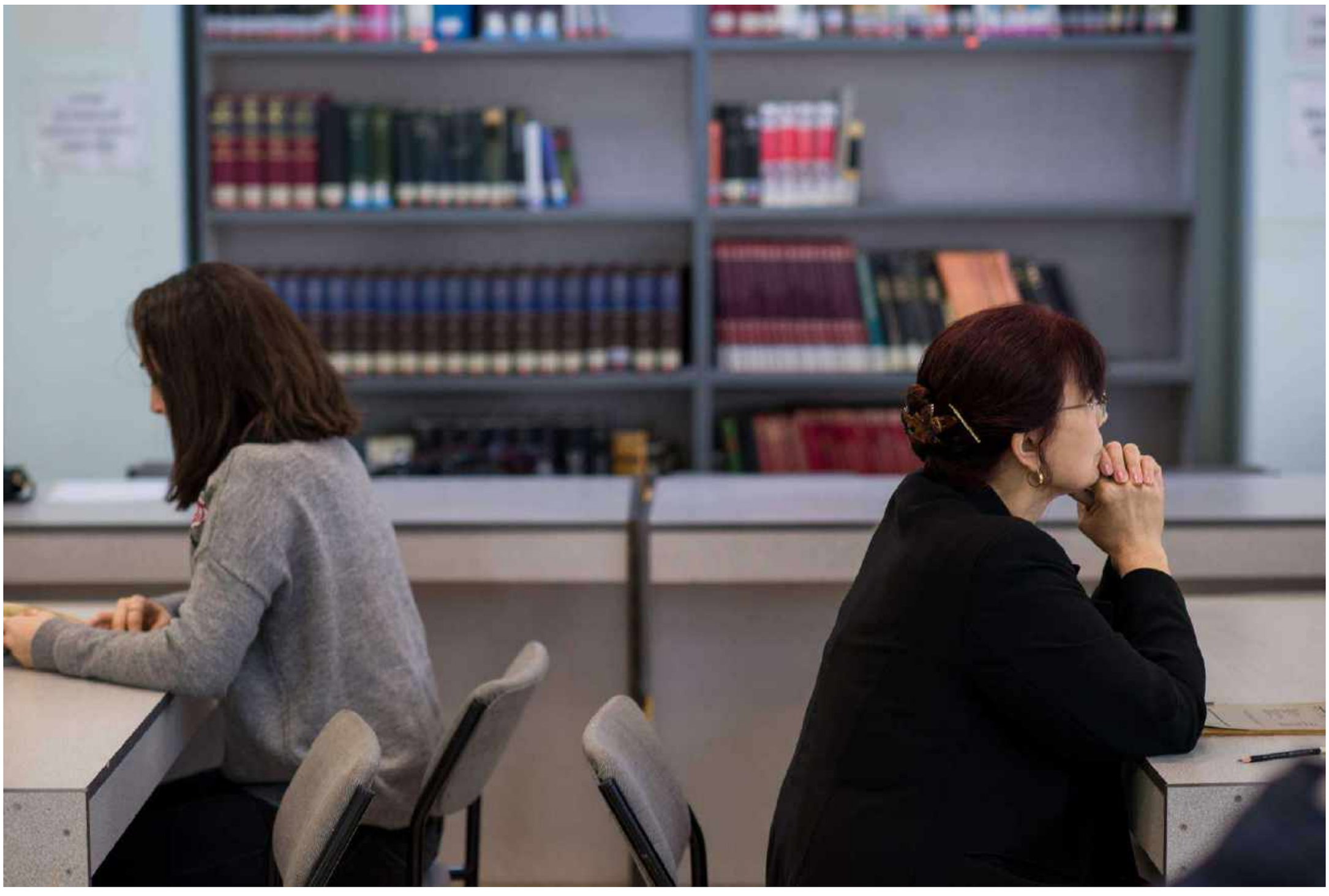
“Tabiat! Biz onunla öyle çevrilmiş, öyle sarmaş dolaş olmuşuzdur ki ne içinden çıkmaya gücümüz yeter, ne de içinde daha derine girmeye. O bizi ricasız, habersiz durmadan dönen oyun halkasına alır ve bizi yorulup da onun kollarından düşünceye kadar sürükler gider.

Daima yeni şekiller yaratır. Şimdi ne varsa biraz önce yoktu, olan bir daha olmaz. Herşey yenidir, ama herşey daima gene eskisidir.

Biz onun tam içinde yaşarız, ama onun yabancısıyız. Durmadan bizimle konuşur, ama sırrını söylemez. Daima tesir ederiz ona, ama cebredemeyiz. Bireyliğe çok önem vermiyormuş gibi görünür, ama teke de hiç değer vermez. Daima yapar, daima bozar, atalyesine de girilemez...

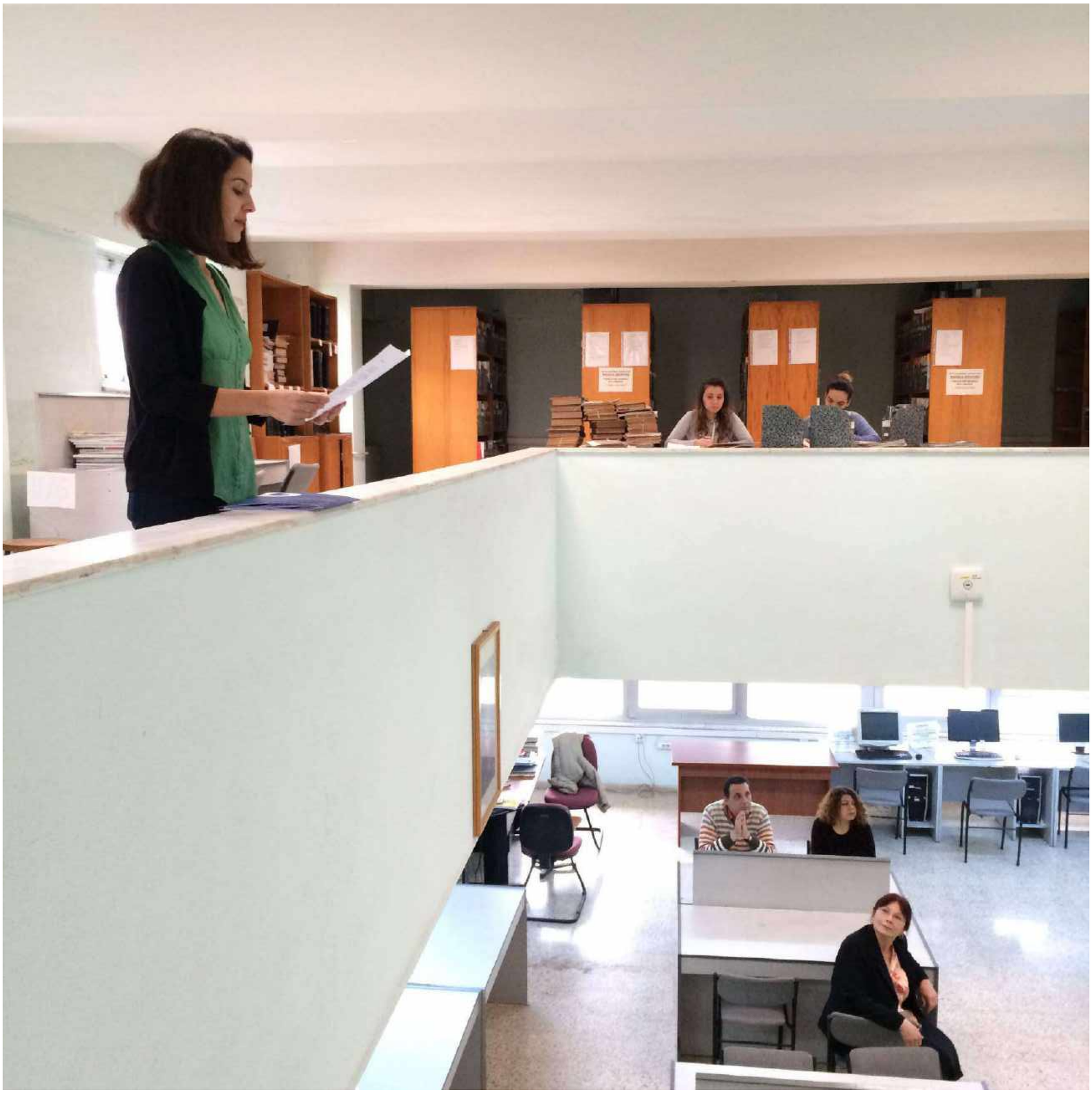
Düşünmüştür, daima da düşünür, ama bir insan gibi değil, tabiat gibi. Kendisine herşeyi kavrayan özel bir mâna ayırmıştır, ama onu kimse çözemez…” (Goethe, 1949:117).

Goethe, J.W. (1949).Tabiat Hakkında. Tercüme, 9 (49-51), 117-119.

Günebakan gibi keskindir bakışım.
Çoğu zaman yollarda dolaşırım
Sağa sola, bazende dönüp
arkama bakarak…
Bilirim bir çocuğun doğarken
Duyduğu o büyük şaşkınlığı.
Hissederim heran dünyanın
O sonrasız yeniliğine doğduğumu…
Felsefem yok, duyularım var benim…
Doğadan söz ediyorsam onu bildiğimden değil
sevdiğimdendir bu, onu sevmemim nedeni de
Sevenin neyi sevdiğini,niçin sevdiğini
Ve sevginin ne olduğunu asla bilmemesidir.
Sonu olmayan bir masumiyettir sevmek
Tek masumiyette hiç düşünememek.
Gerçekliğe boylu boyunca uzanmış bedenimi hissederim.
Bilirim gerçeği ve mutluyumdur.
Uyakların hiç bir anlamı yoktur benim için
Pek ender aynıdır yan yana duran iki ağaç.
Yoksun olduğum için tanrısal yalınlıktan
Ve sadece göründüğüm gibi olduğumdan.
Kim bilir kim okuyacak onları?
Kim bilir kimlerin ellerine geçecekler.
Nehir, sularımın yazgısıydı benim içimde kalmamak.
Boyun eğiyorum ve nerdeyse mutlu hissediyorum kendimi.
Nerdeyse mutlu, üzgün olmaktan yorulmuş biri gibi
Nehir akıyor denize ulaşıyor, sularında her zaman kendi suları.
Bende geçip gidiyorum ve kalıyorum Evren gibi.
Ah, hayatım hep böyle geçebilse:
Ağaçların dinginliğine çevrilen o son dostça bakış.
Ve sonar pencere kapanıp lamba yanınca
Tek kelime okumadan, hiç birşey düşünmeden ya da uyumadan,
Yatağında akan bir nehir gibi hayatın içinde akıp gittiğini hissetmek,
Sonra da, dışarıda, uyuyan bir tanrı gibi o uçsuz bucaksız sessizlik.

Pessoa,F. (2009). Uzaklıklar, Eski Denizler, (C.Çapan,Çeviri). İstanbul: Can.

Değişen Konumlar

“Bir akşam sahnesi, aynı konuda
Kalk dostum, bırak kitapları,
Yoksa iki büklüm olacaksın;
Kalk dostum bırak kitapları;
Niye bunca uğraş ve bu dert?
...
Yetsin artık Bilim ve Sanat;
Kapat o kısır sayfaları;
Gel ve getir bir yürek, ki
Görsün, alsın içe her şeyi.

William Wordsworth (1770-1850)”

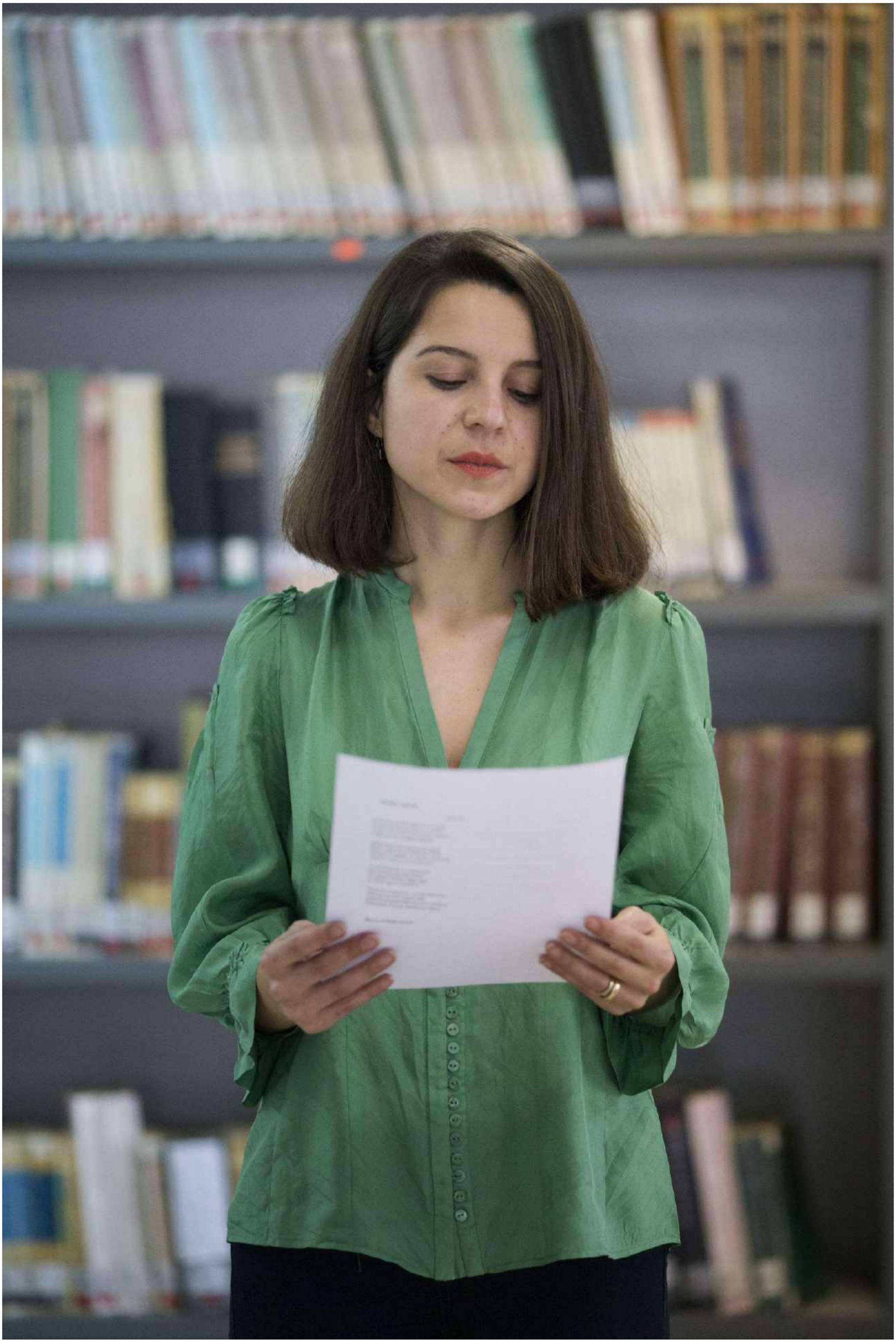
William Wordsworth, “Şiir Perilerine”

BALİNA

Göğü gördüm imkâna tutuldum düşü sevdim
dalıp çıkmalarım "orda bir şey"e dönüktü
kaç kez bir şey, başka bir şey
sıçradım hem yittim
hem belirlendim
derin durdum, teknenin altına girdim
sarstım
sarsıldım vuruşun gitgide usta vuruşuydu
sustum düşe düştüm
senin mi kan, yaralarımdan mı
hey kaptan
ne balinayım ben şimdi inadı içinde
ne senin mavi balinan

Gülten AKIN

KIR ŞARKISI

Tam otların sarardığı zamanlar,
Yere yüzükoyun uzanıyorum.
Toprakta bir telâş, bir telâş,
Karıncalar öteden beri dostum.

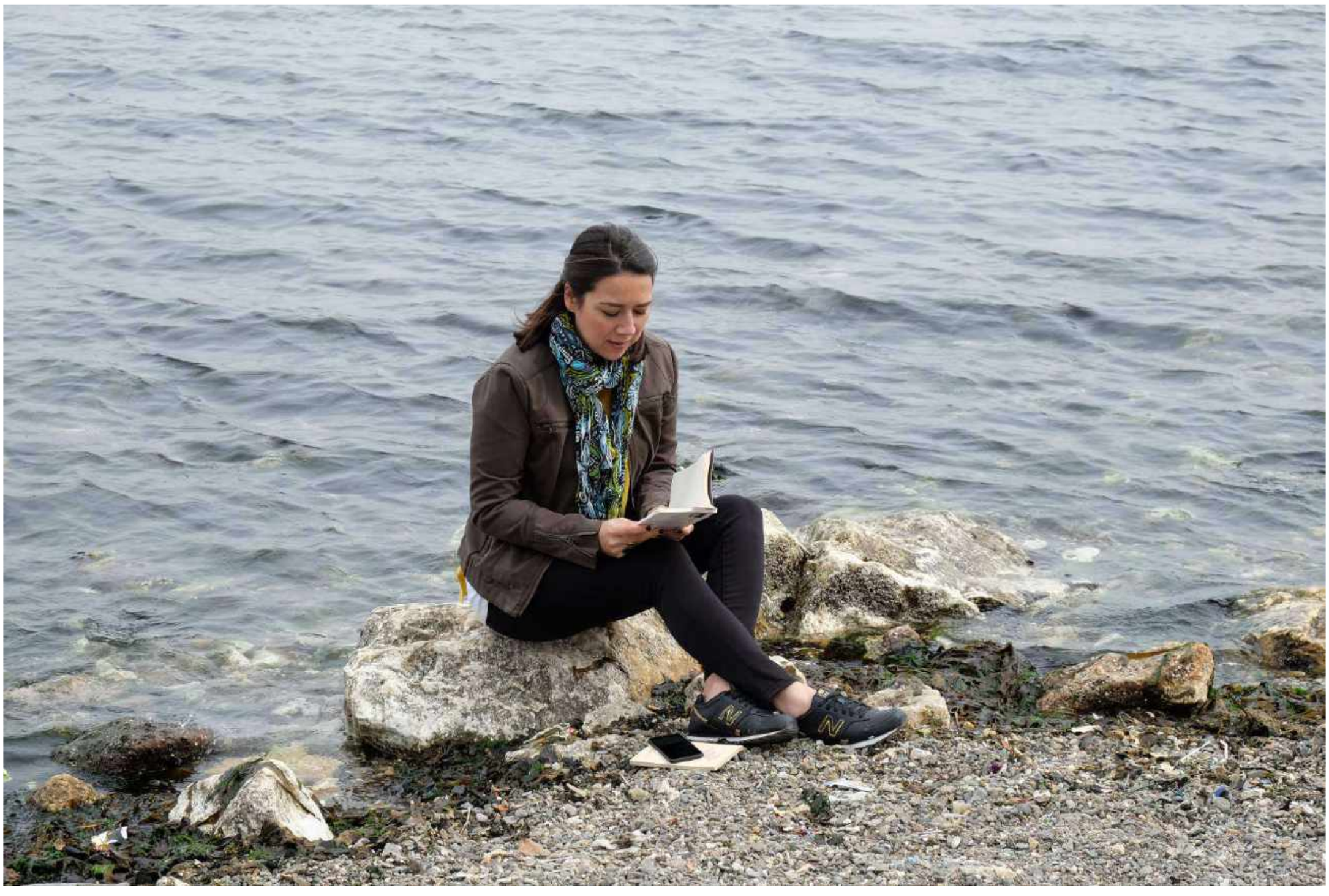
Ellerime hanımböcekleri konuyor,
Ne şeker şey onlar!
-Uç böcek, uç böcek, diyorum,
Uçuyorlar.

Pan'ın teneffüsü bile
Ilık , okşamakta yüzü
Devedikenleri, çalılık vesaire,
Bir âlem bu toprakların üstü.

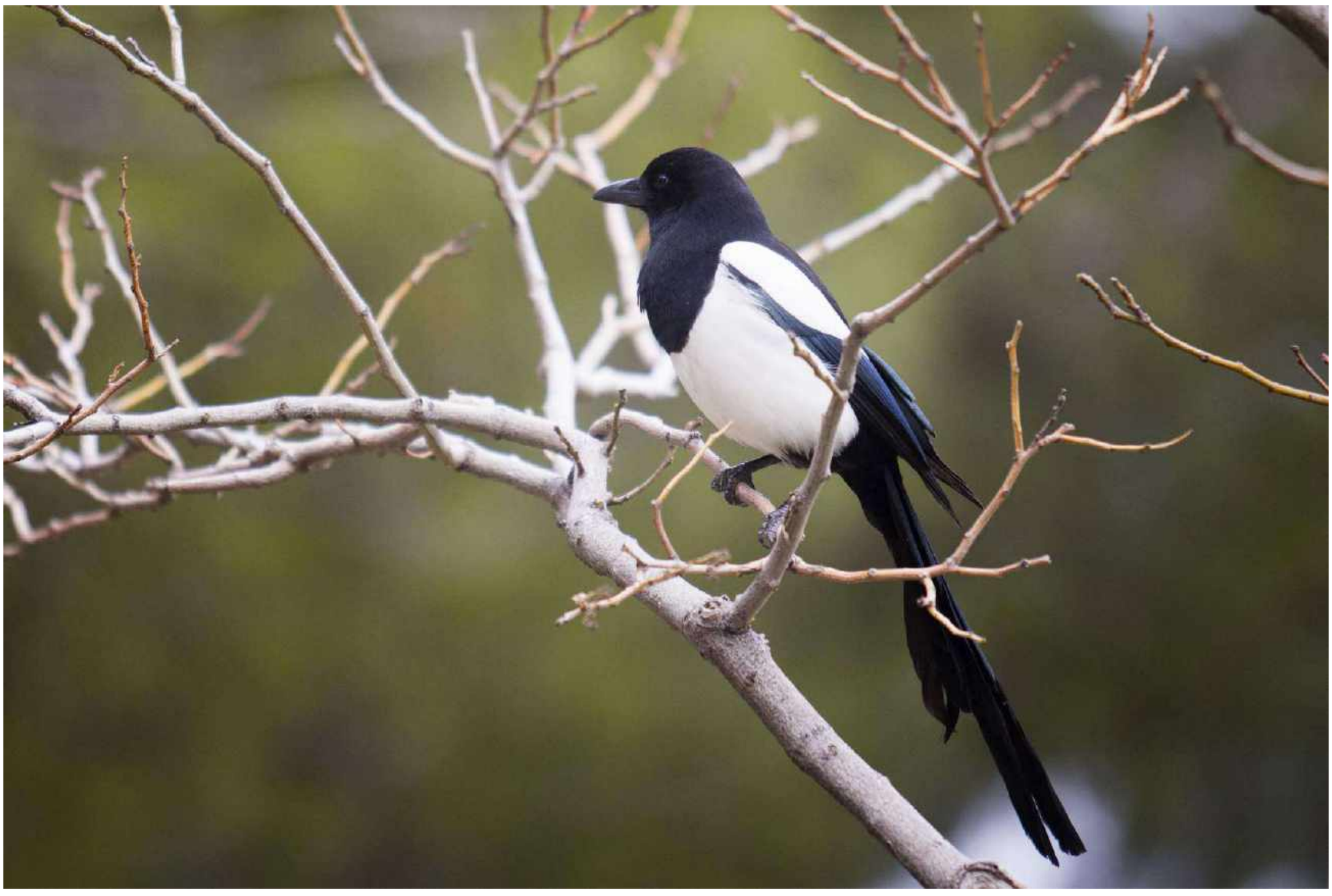
Tabiatla haşır neşir
Kırlarda geçen ikindi vakti.
Sâkin, dinlenmiş, rahat
Bir gün daha bitti.

Behçet Necatigil

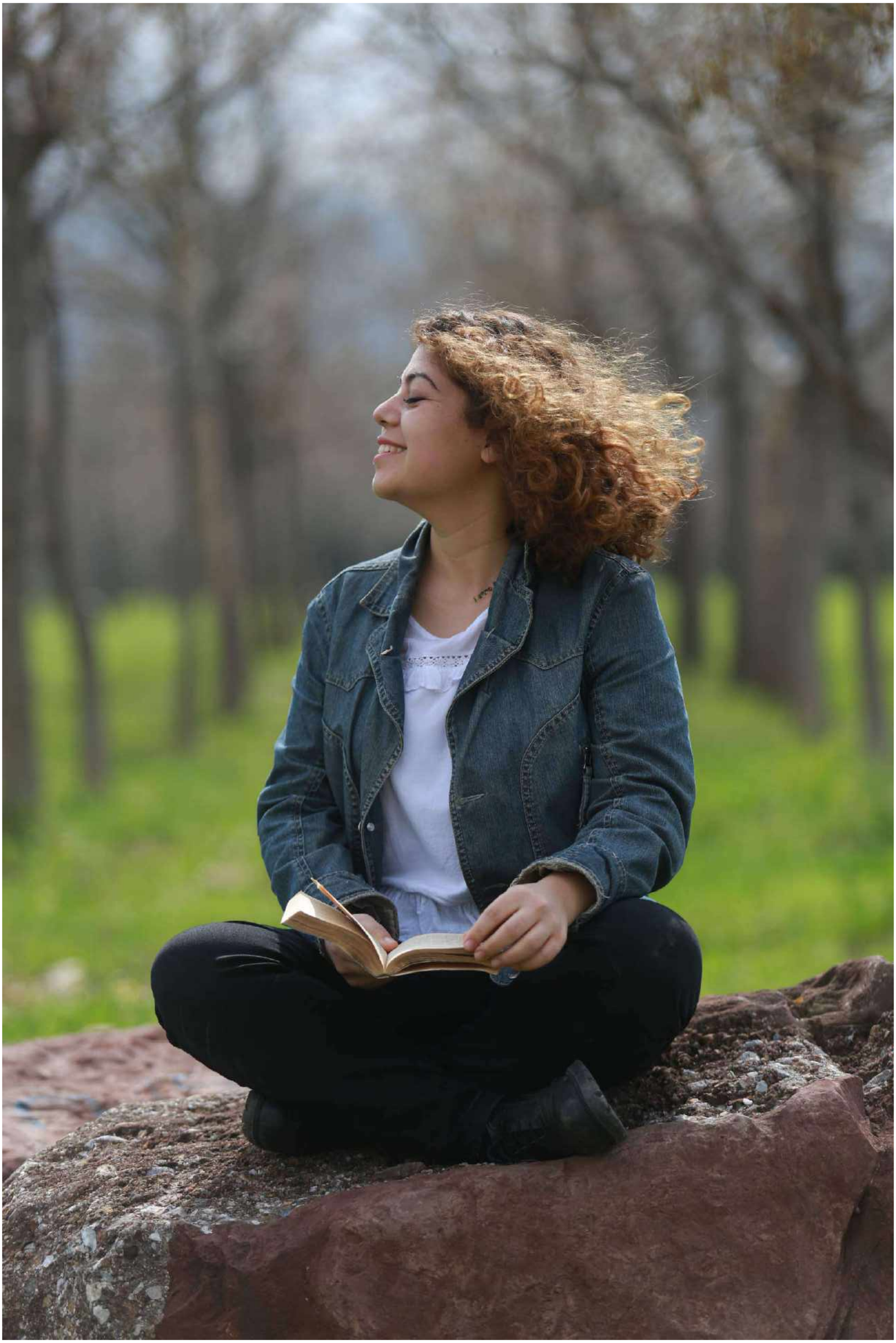
Sarıca & Özcan, Ö. & Ünlü, M. (1964). Türk Dili ve Edebiyatı I. İstanbul: İnkilâp ve Aka.

…Yabani otlar bürümüş yolda, ormana doğru yürüdüm mü kalbim, semavi bir sevinçle titriyor. Hazer denizinin doğu kıyısında bir zamanlar bulunduğum bir yer vardı: bana orasını hatırlatıyor. Orası da buraya benziyordu; o zaman da deniz sessiz, ağır, açık boz renkti: Şimdiki gibi. Ormanı geçtim, gözlerim yaşardı, heyecanlanmıştım, boyuna: "Ey Tanrım," diyordum, "demek buraya tekrar kavuşacakmışım!"
Sanki evvelce gelmişliğim varmış gibi.

Hamsun, K. (1949) Sonbahar Yıldızları Altında, (Çev: Behçet Necatigil), İstanbul: MEB

Rıhtımda kimsesiz , yapayalnız, bu yaz sabahı
Bakıyorum kumsalın kıyısından, bakıyorum
BELİRSİZLİĞE,
Bakıyorum ve küçük, siyah parlak bir vapurun
Yaklaştığını görmekten mutluluk duyuyorum
Uzakta, öyle açık seçik ve bildik ki kendince
Hafif bir rüzgar çıkıyor.
Ama ruhumun gördüklerimle, limana giren vapurla ilgisi yok.
Bu An'ın denizle kaynaşan özüyle, içimde bir bulantı gibi
Koparan tatlı hüzünle ,
Düşsel bir deniz tutmasının başlamasıyla birlikte.
Ruhumun olanca özgürlüğüyle bakıyorum uzaktaki o
vapura ve yavaşça bir dümen dönmeye başlıyor içimde
Sabahları gözümün önünde kumsala doğru
Yaklaşan gemiler varışların ve kalkışların
Uzak rıhtımların ve başka zamanların, başka limanlardaki
Benzer insanların anılarını getiriyorlar.
Bilinçdışı simgeler,korkunç doğa ötesi imalar
Bir zamanlar ben olan o insanı diriltmeye çalışıyorlar bende…
Doğan günün çarptığı ilk cam gibi kaygılarımın güneşinde ışıyan
Karanlık duygularla yoğun bir sis,
Ve bir başkasının anlaşılmaz bir biçimde
Benim olan anıları içinde buluyorum kendimi.
Ah, sessizlik ve kaygıların renklendirdiği saatlerde
Nasıl bir giz ve anlamın özü gerili durur.
Kutsal açıklanışını bulan esrikliğinde
Herhangi bir rıhtımdan o rıhtıma köprü kurmayan!
Ah o uzak kıyılar, uzaktan görünen rıhtımlar,
Sonar yaklaşan kıyılar, yakından görünen rıhtımlar.
Her ayrılışın ve her varışın gizi.
Denizcinin yaşadığı her saatte biraz daha çok duyduğu
O Hüzünlü kararsızlığı ve anlaşılmazlığı
Bu olanaksız evrenin!

Pessoa,F. (2009). Uzaklıklar, Eski Denizler, (C.Çapan,Çeviri). İstanbul: Can.

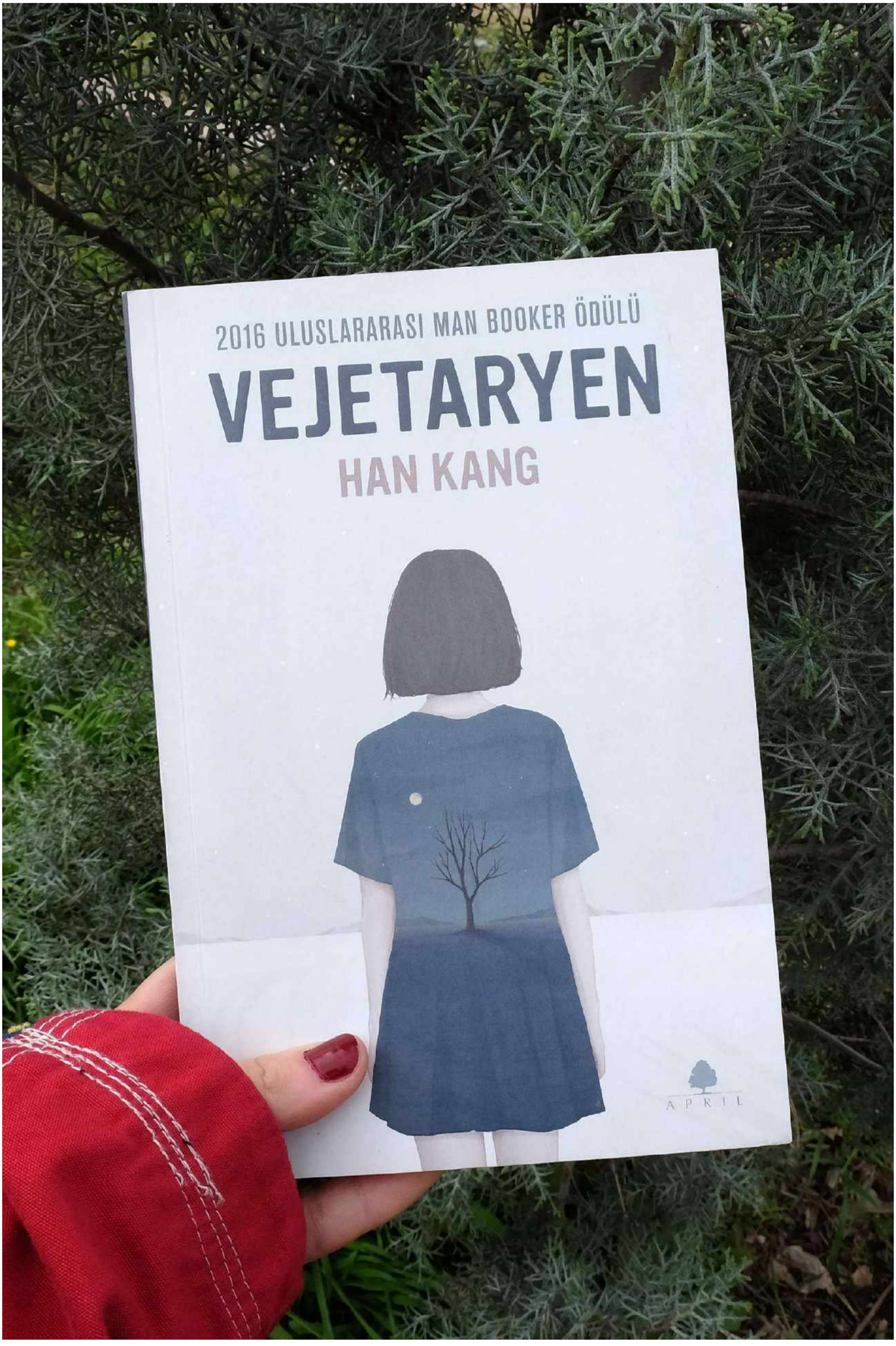

HYPERION'DAN BELLARMIN'E

"…Babam: "Önce İzmir'e git" dedi. "Orada deniz ve cenk ustalıklarını, kültürlü ulusların dillerini, görüş ve düşünüşlerini öğren, her bir şeyi tart ve en iyisini seç! Ondan sonra ötelere gitmene bir diyeceğim kalmaz".

Annem: "Biraz da sabrı öğren!" diye ekledi. Söylenenleri iyi niyetle dinledim…" (Hölderlin, 1990:20-21).

Hölderlin, F. (1990). Hyperion, (M.Togar, Çeviri). İstanbul:M.E.B. (Orijinal Yapıt Yayın Tarihi 1797).

2016 ULUSLARARASI MAN BOOKER ÖDÜLÜ
VEJETARYEN
HAN KANG
APRIL

“...Geçtiğimiz Şubat ayında bir geceyarısı, karımı geceliği ile mutfakta dikilirken buluncaya dek, hayatımızın böyle korkunç şekilde değişeceğini hiç düşünmemiştim.

“Öyle dikilip ne yapıyorsun?”

Banyonun ışığını açacakken durup sordum. Saat gecedört civarıydı. Toplantı yemeğinde içtiğim yarım şişe soju yüzünden hem sıkışma hem de susama hissi ile uyanmıştım.

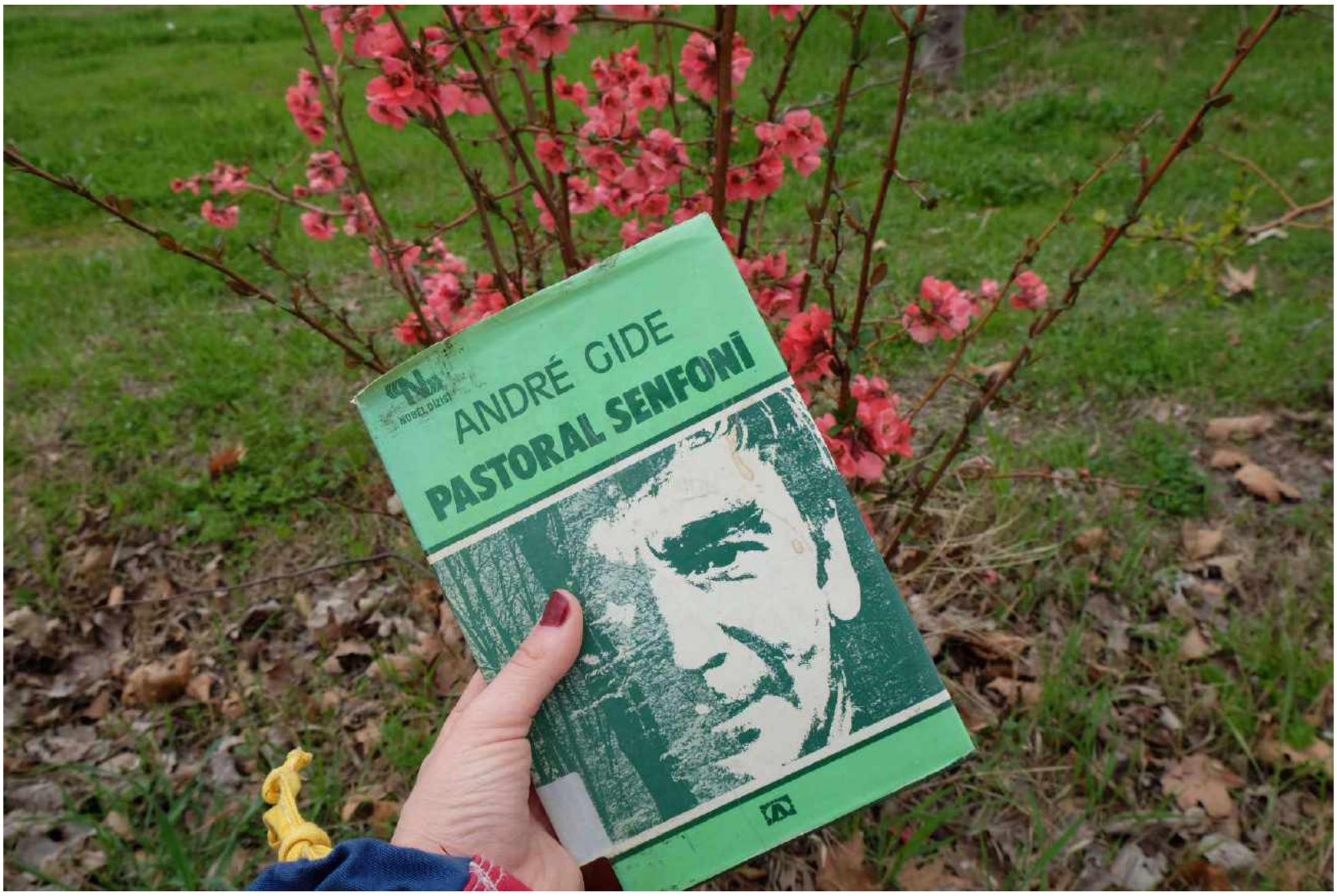
“Hı? Ne mi yapıyorum?”

Buz gibi soğuğu iliklerimde hissederek karımın olduğu tarafa baktım. Karım kımıldamadan dikilmiş buzdolabına bakıyordu. Onu öyle görünce uykum kaçmış, üşümemse geçmişti.

...

Saçı başı dağılmış halde, üstünde geceliği ile çömelmiş oturuyordu. Karım tam ortadaydı ve beyaz siyah çöp poşetleriyle plastik buzdolabı poşetleri adım atılamayacak şekilde mutfağa yayılmıştı..”

Han Kang, “Vejetaryen”, (Çeviri : Göksel Türközü)

ANDRÉ GIDE
PASTORAL SENFONİ

Gertrude: “Bana sık sık, bu dünyanın duyduğu en büyük gereksinme güvendir ve sevgidir dediğinizi hatırlıyorum. Biraz daha fazla güvenle insanın kır zambaklarını yeniden görmeye başlayabileceğini düşünmüyor musunuz?”

Gide A.(1972), Pastoral Senfoni, (Çev: Leyla Gürsel) s. 59, İstanbul: Altın Kitaplar

“Dünya metafordur, Kafka Tamura‘’ dedi. Oşima kulağımın dibinde. “Fakat ne benim ne de senin için bu kütüphane bir metafor. Bu kütüphane, kim ne derse desin, tüm gerçekliğiyle bu kütüphane. İkimizin de mutlaka kavramamız gereken bir şey bu bence.”

“Evet” dedim.

“Çok somut, biricik ve özel bir kütüphane. Hiçbir şeyle değiştirilemeyecek, örneği olmayan bir yer.”

Başımı salladım.

“Hoşçakal, Kafka Tamura” dedi Oşima.

“Hoşçakal, Oşima” dedim… (Murakami, 2009: 648-649).

Murakami, H. (2009). Sahilde Kafka, (H.C.Erkin, Çeviri). İstanbul: Doğan.

HARUKI MURAKAMI
SAHİLDE KAFKA
12. BASKI

“Matsuo Başo’dan :
Nara’ya Giden Yol
Ah, şu yaz günleri!
Adsız, önemsiz bir dağ
bürünmüş sabahın sisine.

Taniguçi Buson’dan
Ürperme
Birden bir ürperme-
odamda ölmüş karımın
ayağıma takılan tarağı.”

“Yorgo Seferis’den:
I
Bir damla şarap
damlat göle,
gözden kaybolur güneş.”

Yorgo Seferis – Seçme Şiirler- Türkçesi : Cevat Çapan

Yorgo Seferis
SEÇME ŞİİRLER
YÖN

KİTAP
yeraltındaki
tohum
filizlenen gıda devrimi
janisse ray
çeviren a. müge kıran

ANA

Yağmur yağmadığı zaman onlar da toprakla beraber susuzluktan kurur ve ilk yağmurlar boşaldığı zaman kemikleri gıcırdar, sazlar gibi şişerdi; saban sürüp onun demiriyle toprağın karnını derinden çizdikleri zaman da göğüs ve bacaklarında karılarıyla beraber yattıkları ilk geceyi bir defa daha yaşarlardı.

El Greco'ya Mektuplar, Nicos Kazancakis Çeviren: Ahmet Angın s:28

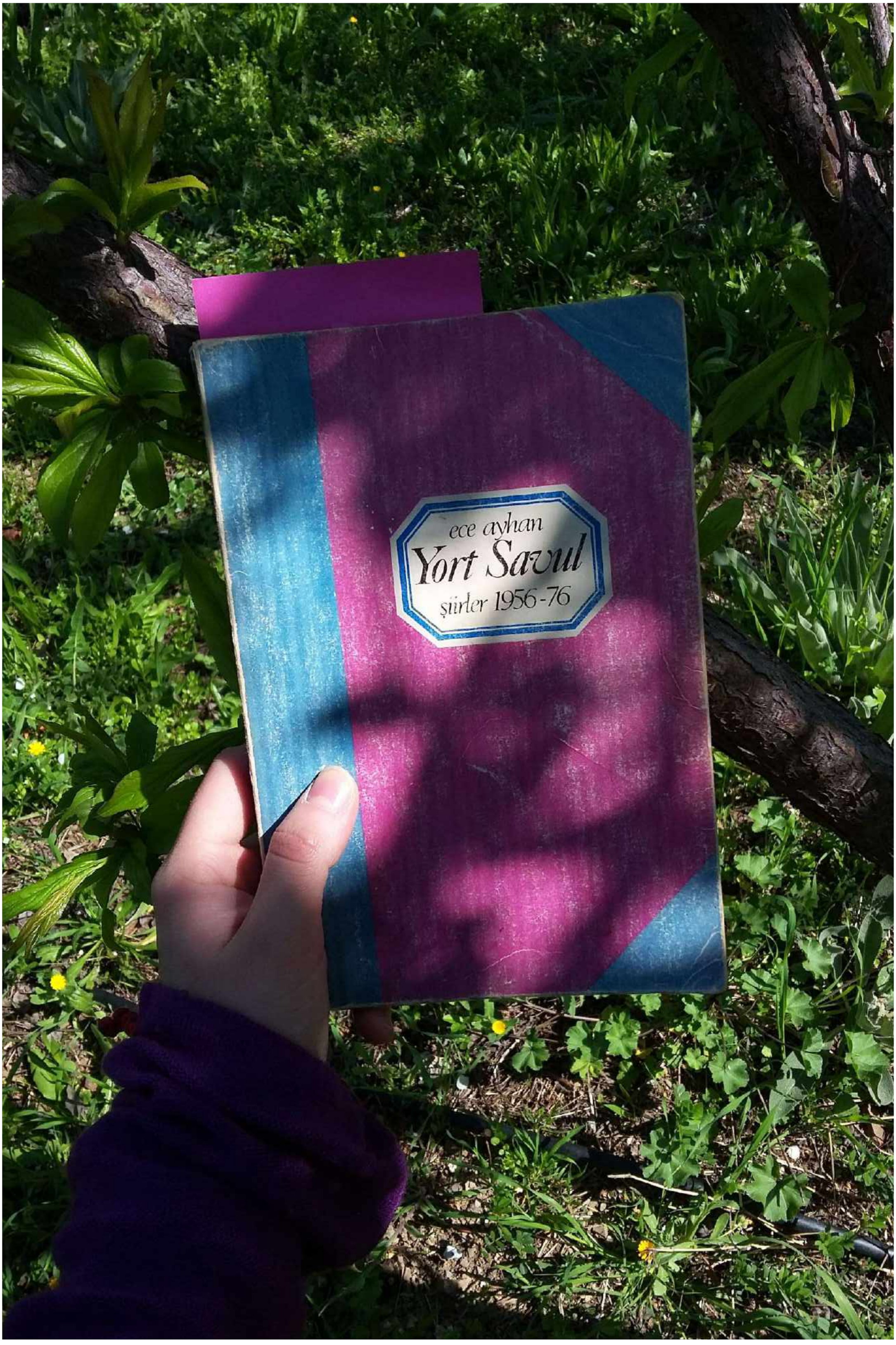
…Bir tohumla bir gezegenin ortak noktası nedir? Her ikisi de yuvarlak, pürüzsüz ve çok renklidir, yaşam taşırlar, canlıdırlar. Her biri göklerde süzülen, cennetlik bir beden olan tohumların kozmolojisi, fakat tohum gezegeninin tek istediği ufak bir parça su, bir bulut olmak ve sonra filizlenmeye başlamak, aslında sadece bir gezegen olan ufak bir parça toprak arayarak süzülmeye devam etmektir. Venüs'ün bir paketin içinde duran sert bir gündüzsefası çiçeği tohumuna dönüştüğünü ve bu tuhaf mücevheri sonunda ektiğinizde kendine ait üç tane ayı olan göz kamaştırıcı bir çiçek haline geldiğini hayal edin. Tohumlarını koruyarak bir dünyayı koruduğunuzu hayal edin…

Ray, J. (2015) Yeraltındaki Tohum, Çev: A. Müge Karan, s:142, İstanbul: Modus

Yorgo Seferis
BÜTÜN ŞİİRLERİ

Gözetleyerek durmadan
Çamları,kıyıları ve yıldızları haberciyi
Gene **ilk tohumu bulmak istiyorduk**
Birleşip saban demiriyle, gemi omurgasıyla
Yeniden başlasın die o çok eski oyun.
Dönüşte, yanımızda getirdik
Bu kabartmalarını alcak gönüllü bir sanatın.
Biraz daha, az kaldı,
Göreceğiz, çiçeklendiğinin badem ağaçlarının,
Güneşte parıldadığını mermerlerin
Denizin dalgalandığını
Biraz daha, az kaldı,
Çıkalım biraz daha yükseğe
Uyku bir ağaç gibi sarmıştı seni, yeşil yapraklarla,
Soluyordun bir ağaç gibi erinçli ışıkta
Bir saydam pınarda yüzüne baktım;
Kaplıydı gözkapakları, suları çiziyordu kirpikler.
Çınarın altında,su kıyısında, defnelerin içinde
Alıp götürüyordu uyku,
Kendi sessizliği ile bir olmuş sana;
Gölgenin büyüyüp küçüldüğünü görüyordum
Öteki gölgelerle kaybolduğunu,seni
Bırakan ve tutan öteki evrenin içinde…
Yaşadık yaşayalım diye bize verdikleri yaşamı.
Ve yapayalnız sarnıçlara ve kuyulara konuşanlara
Ve sesin halkalarında boğulanlara.
Uykudan öte, dinginliği ver bize.
Yıllarca rüzgarın içinde dolaşmış
Kanadı kırık bir kuş gibi
İniyor akşam
Rüzgara ve fırtınaya
Dayanamamış bir kuş gibi.
Yeşil otlların üzerinde
Biraz dinginlik arıyorum şimdi,
Bir tepede bir klube yeterdi bana
Ya da bir deniz kıyısında
Yeterdi bana pencerenin önünde
Civitlenmiş bir çarşaf
Ve ben uzanacaktım uyumak için
Bir mum bile olmayacaktı çünkü yakacak, ne de ışık okumak için.

Seferis,Y.(2011) Yorgo Seferis, Bütün Şiirleri, (Ö.İnce, H.Millas, Çeviri). İstanbul: Varlık Şiir

ece ayhan
Yort Savul
şiirler 1956-76

Ece Ayhan'dan:

BİR ÖLÜ MACAR CAMBAZ

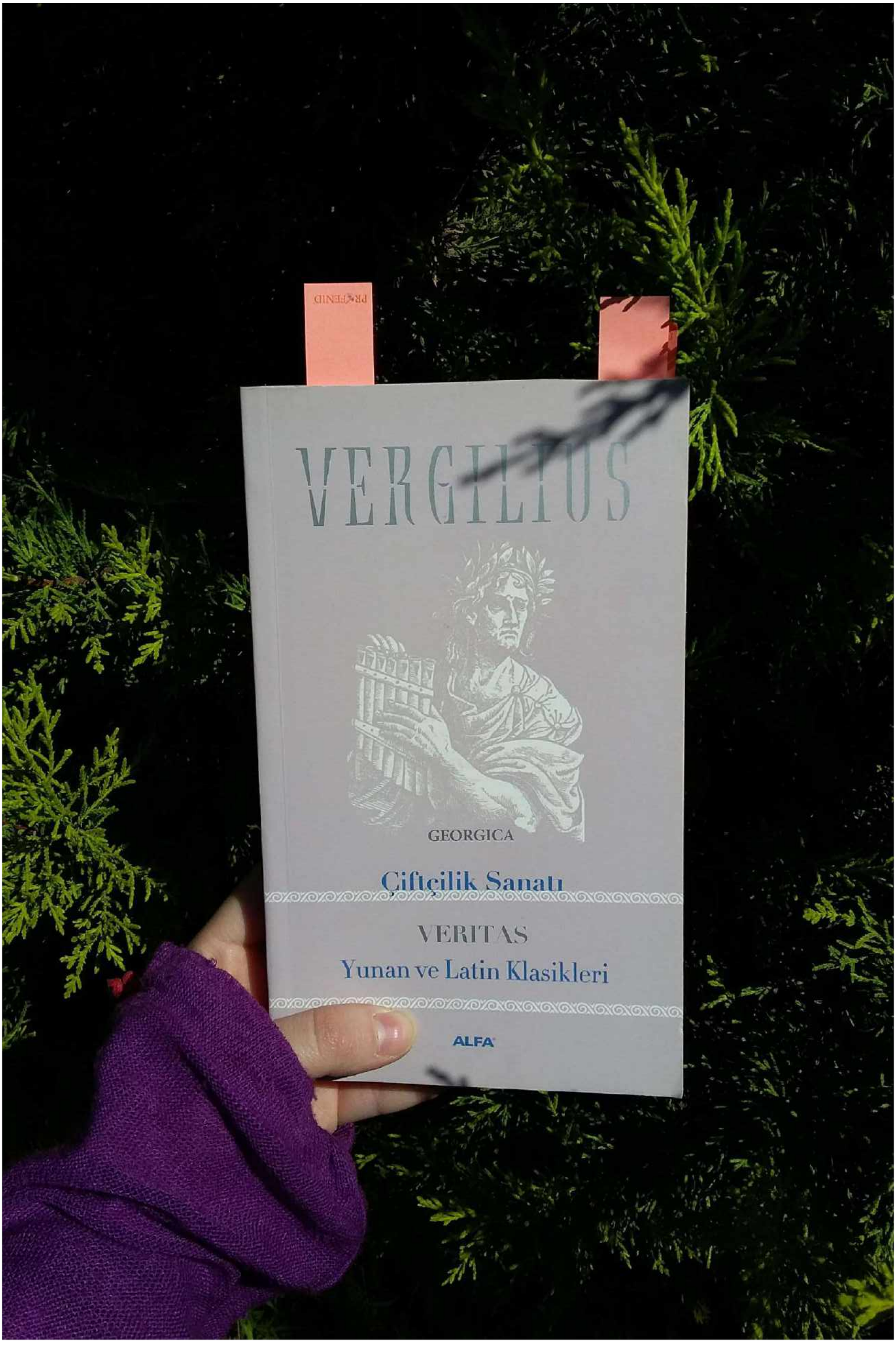
Sonra korkunç gülümsemeler bitti
sonra hiç kimseyi göremedim
herkes beni arıyordu
bir ölü macar cambaz buldu beni buldu beni
sam yeli esiyordu denizden.

1956

Ayhan, E. (1977). Yort Savul Şiirler 1956-76. İstanbul: Ağaoğlu.

Kedi Tedirginliği
Melih Elhan
şiirdizisi
hayal

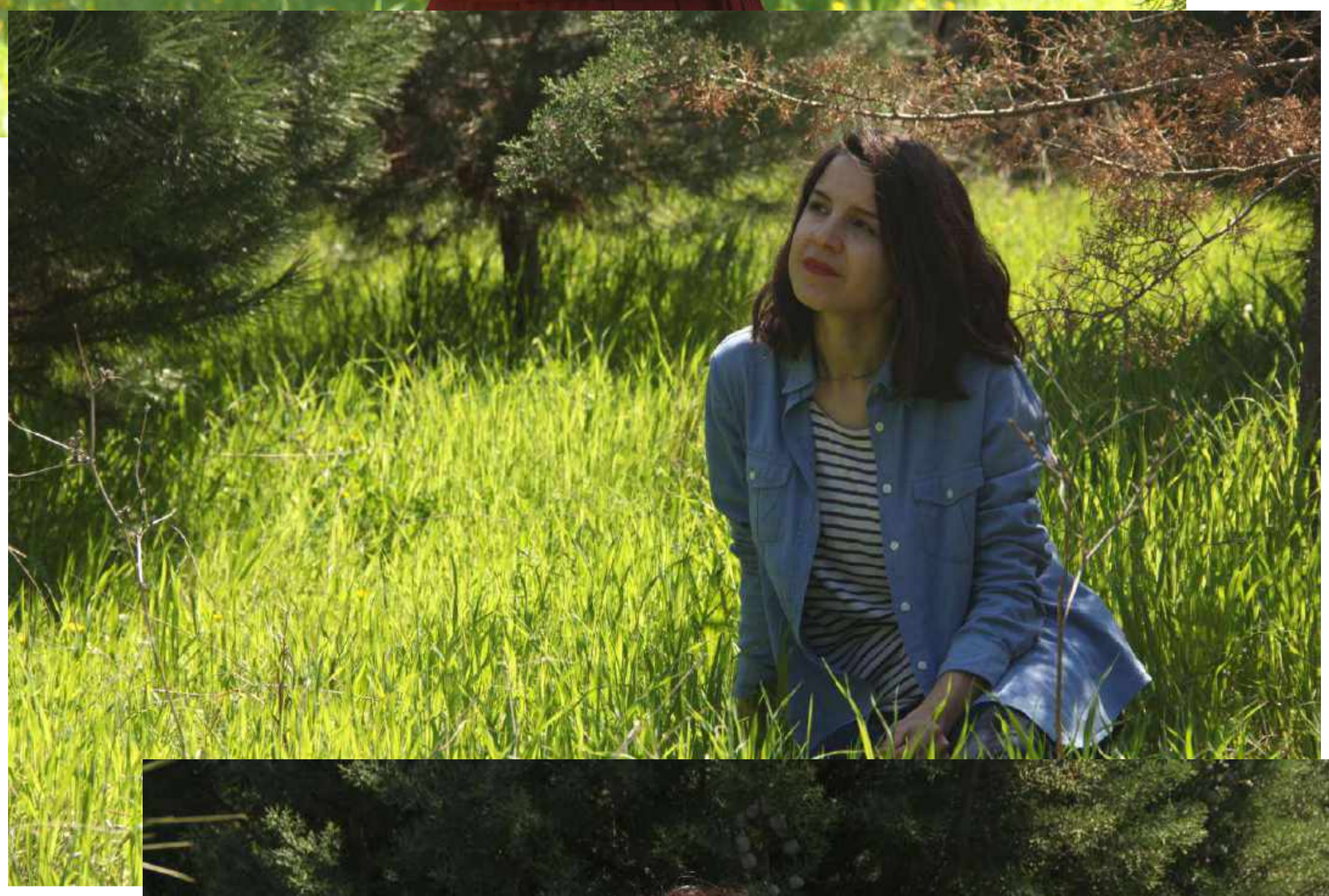

PRÆFENID
VERGILIUS
GEORGICA
Çiftçilik Sanatı
VERITAS
Yunan ve Latin Klasikleri
ALFA

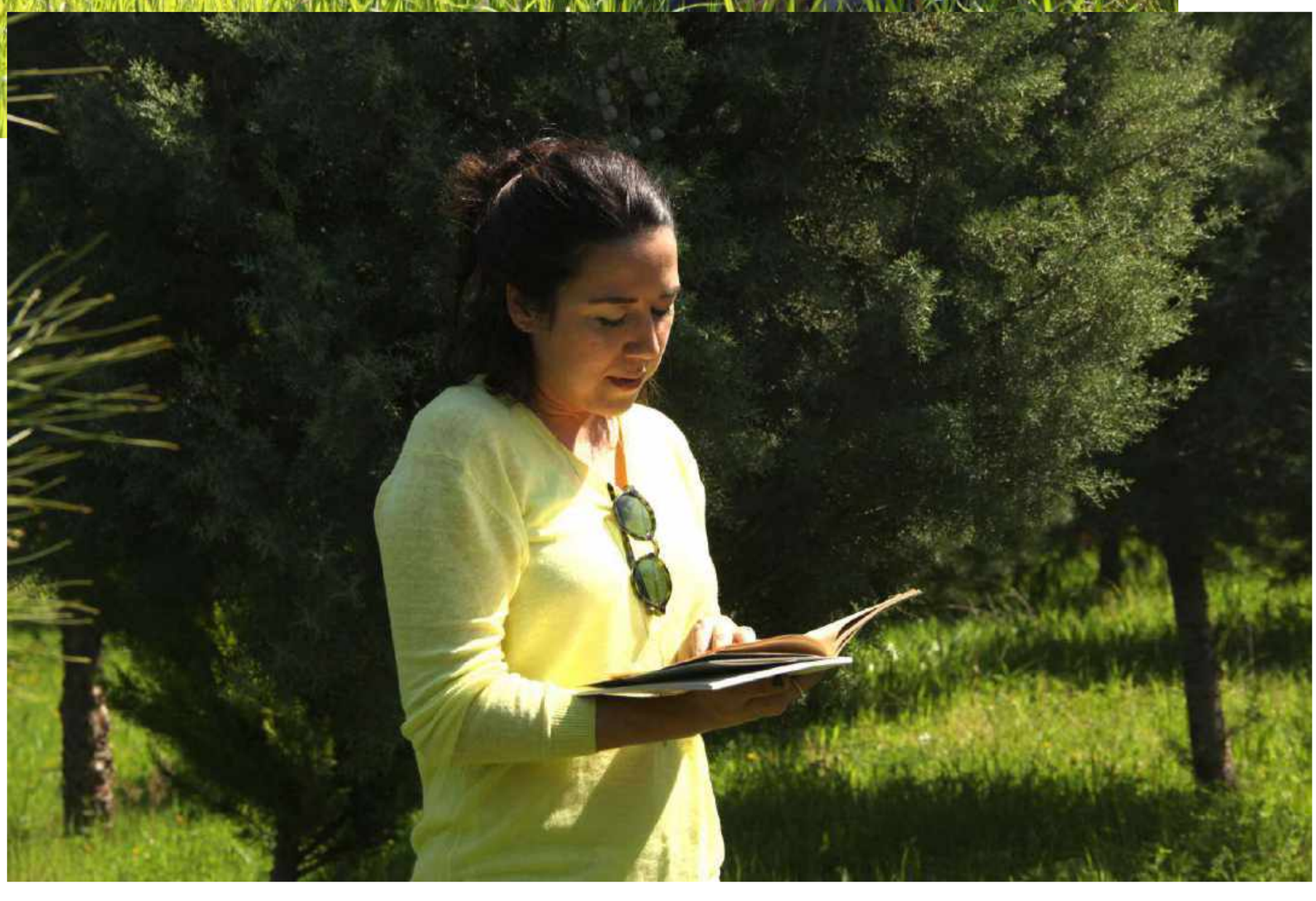

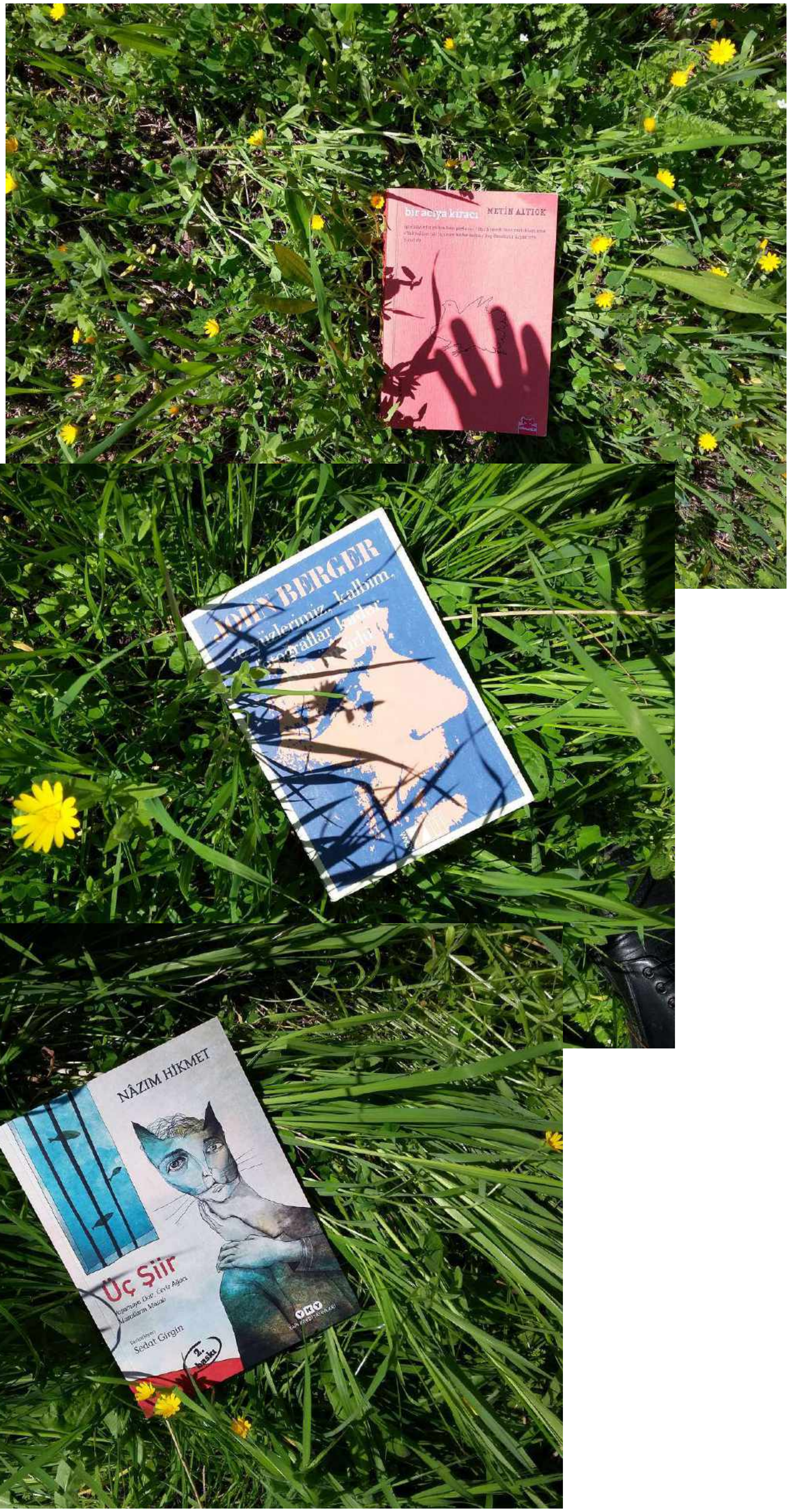
“…
ve yürüyüş kolu geniş bir ovada durunca,
savaş safları dizilip de ova ışıl ışıl yanan
tunçlarla yalpalanınca dalga dalga,
(vahşi çarpışmalar başlamamışken daha,
Savaş Tanrısı silahlar arasında gidip gelirken kararsızca)
nasıl görünürse, öyle görünsün senin bağların da:
Yolların uzunlukları birbirinin eşi olsun;
bu manzara boş boş ruhu okşasın diye değil yalnızca,
başka türlü eşit dağıtamaz ki gücünü toprak her bir kütüğe,
başka türlü yayılamaz ki dallar açık havaya.
…”

Vergilius, Çiftçilik Sanatı, Latinceden Çeviren: Çiğdem Dürüşken

bir acıya kiracı
METİN ALTIOK
JOHN BERGER
NÂZIM HİKMET
Üç Şiir
Sedat Girgin
2. baskı

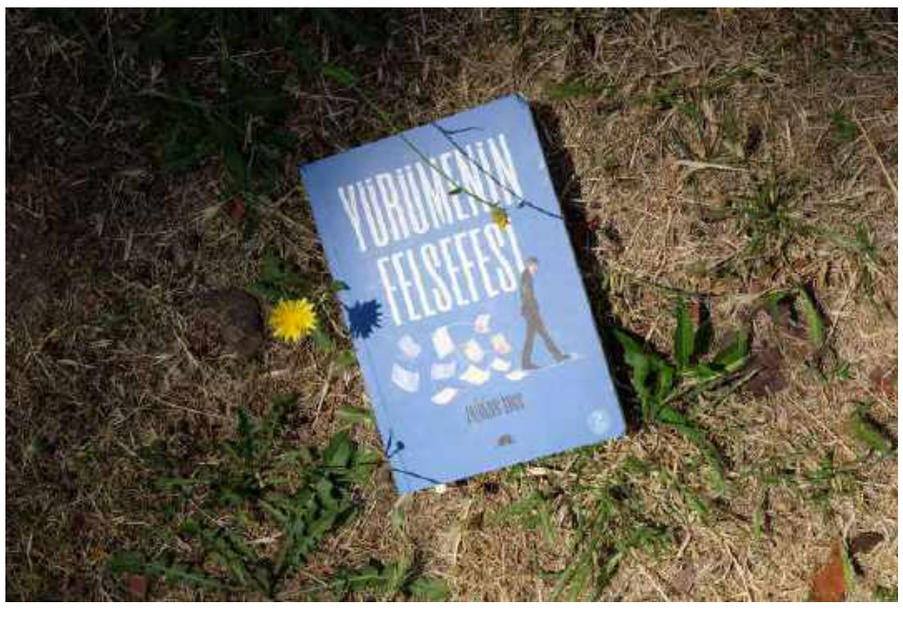

Şimdi aşk kaçmış bir ilmektir gövdenin örgüsünde.

…
Büyüdür çünkü ölüm
Külrengi harcıdır sonsuzluğun
Gerçi kurnazdır doğa, alımlıdır da
Her gün biraz olsun geri verir aldıklarını…

Düşen bir ağacın düşme anından sonar gelen sessizlik bir ölüm ardından gelen sessizliğe benzer. Duyulan aynızirve duyumudur. Bir an için ağacın tüm ağırlığı – ağacı hala bir parça tehlikeli kılan şeydir bu ağırlık – sona eren düşüşün ağırlığına eşitlenir. Ormanda yalnız çalışırken bile insan anlaşılmaz bir birliktelik duygusuna kapılır. Düz bir tarla çıplak bir tepe ya da step karşısında aynı şey yaşanmaz. **Ağaçların birer varlığı vardır. Herbirinde türüne gore değişen,hareket ve durağanlık,eylem eylemsizlik arasında gidip gelen olağanüstü bir denge vardır. Ağaçların varlığı bu denge kurulurken duyulur hale gelir.**

Bir Acıya Kiracı, Metin Altıok s:25 - D.EÜ.G.S.F. Bahçe
Cansever, E.(2003), Karanfil Elden Ele, Yengeç, İstanbul: Adam
BERGER,J.(1984). Ve Yüzlerimiz, Kalbim, Fotoğraflar Kadar Kısa Ömürlü, (Z.Aracagök,Çeviri). İstanbul: Adam.

YÜRÜMEK DIŞARDA, 'Açık Hava' dediğimiz yerde olmaktır. Yürümek şehirli insanın mantığını, hatta en yaygın şartlanmışlıklarını bile ters yüz eder. Dışarı çıktığınızda bir 'içeriden' diğerine geçersiniz hep: Daireden büroya, evden en yakında ki mağazaya …Başka yerlerde, başka şeyler yapmak için dışarı çıkarsınız. **Dışarısı bir geçiştir: Ayıran şeydir;** burayla ora arasındaki bir engeldir adeta. Telaşlı bir beden ve özel hayata dair ayrıntılarla yarı meşgul bir zihinle birlikte –ki bu zihin bir yandan da işin zorunlulıkları ile meşguldür-eller,koşturan bacaklardaki cepleri karıştırıp hiç birşey unutulmadığından emin olmaya çalışırken kat edilen mesafedir hep. **Dışarı güçlükle varolur;** ayırıcı bir koridor, bir tünel, devasa bir hava klidi gibidir.
Elbette bir yerlere gitmek için değil, **Sadece dışarı da olmak bahar esintisinin ferah serinliğini ya da kış güneşinin narin alıklığını hissetmek için dolaşmaya çıkarsınız.** Bahsedilmeye değer bir başka konuda sabah atılan o ilk adımların yaratttığı o tuhaf etkidir. **Haritaya bakmış, yola karar vermiş, vedalaşmış, çantalarınızı toplamış,** İzleyeceğiniz patikayı işaretlemiş, gideceğiniz yönü gözden geçirmişsinizdir. Sanki tereddütle yola çıkmayı ertelemek için bu işlere verirsiniz kendinizi: Durur, yönü control eder, bulunduğunuz noktoda dönersiniz. Sonra yol önünüzde açılıverir.
Yola atılır, ritmi tutturursunuz. Başınızı kaldırınca yolda olduğunuzu görürsünüz, sırf yürümek dışarıda kalmak için düşmüşsünüzdür yola. **Olan biten budur,** her şey bundan ibarettir, oradasınızdır. **Dışarısı bizim bir diğer parçamızdır:** Bir araya geldiğimizde hayatta olduğumuzun tam ayırdına varırsınız. Bir pansiyondan diğerine gitmek için ayrılırsınız, ama üzerinize yapışan süreklilik hissi, etrafınızı kuşatan manzalar ve hep orada duran tepe sıralarından ileri gelir. Ve onların arasında sanki kendi evindeymiş gibi dolaşan benim; yürüyerek meskenimi ölçüyorum. **Yürümek için bir çift bacak, görmek için de bir çift meraklı göz yeterlidir. Yürüyün, bir başınıza, ister dağların üstünde ister ormanın içinde.** Tepeler ya da yemyeşil sık dallar için hiç bir şey ifade etmezsiniz, bir hiçsinizdir. Bir rolünüz, mevkiniz, hatta kişiliğiniz bile yoktur artık, yollardaki sivri taşları, hafifçe sürtünen uzun otları ve rüzgarın ferahlığını hisseden bir bedenden ibaretsinizdir. Yürürken dünyanın şimdisi de yoktur geleceği de yoktur, sadece saha ve akşam döngüleri vardır.

Bütün gün yapılacak şey hep aynıdır: yürümek. Yürürken gördüklerinden (Bir temmuz akşamında maviye çalan taşlardan, ogle vaktinde gümişi yeşile çalan zeytin ağacı yapraklarından, sabahları mora çalan tepelerden) büyülenen insanın ne geçmişi, ne projeleri, ne de deneyimi vardır. İçinde o ebedi çocuk yaşar. **Yürürken yalnızca anlık bir tanıklıktan ibarettir varlığın.**

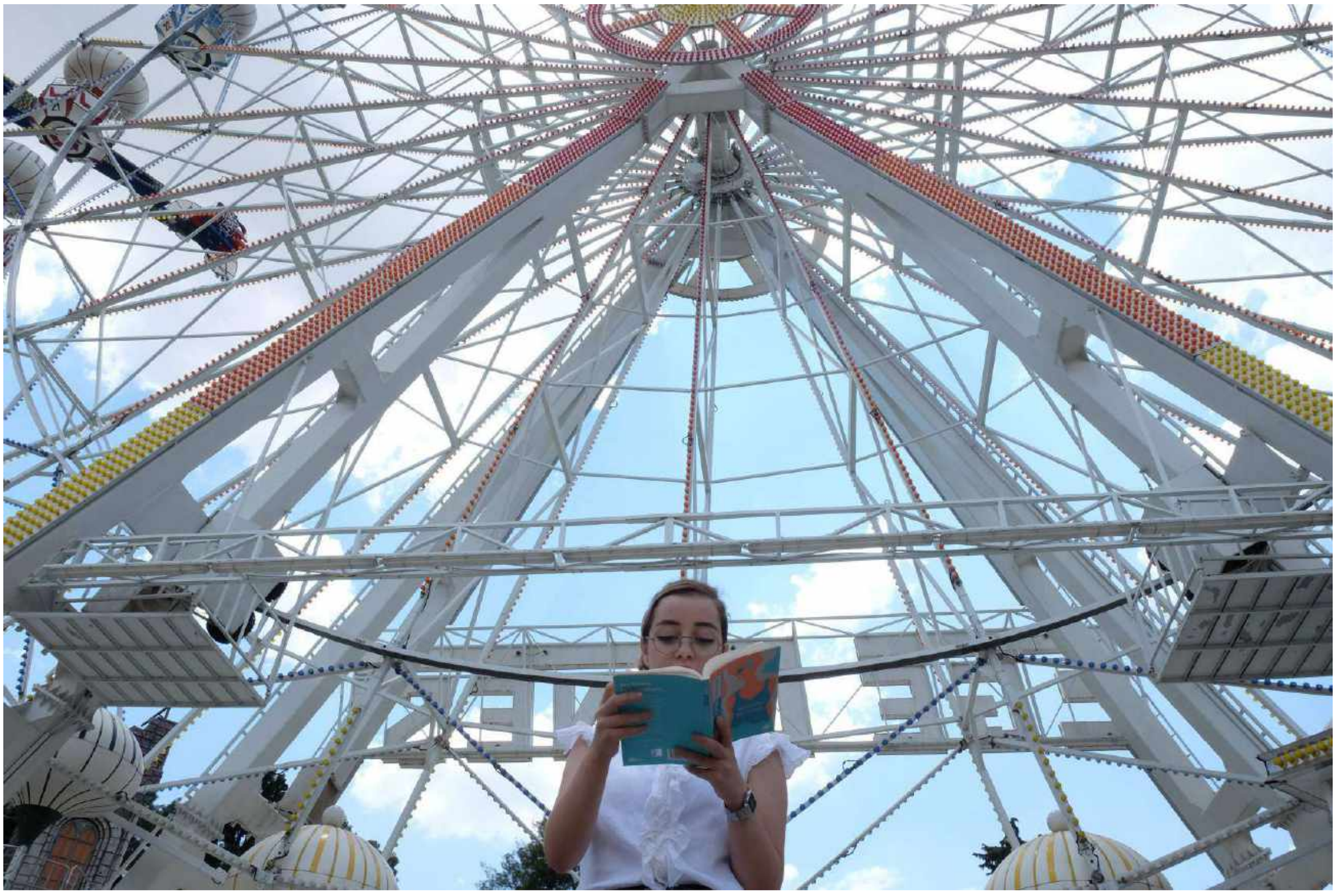
Gros,F. (2017) Yürümenin Felsefesi, (A.Ulutaşlı, Çeviri). İstanbul: Kollektif

“ Tarih var; gücünü kabul ettiriyor, üstünlük kuruyor, egemenliği kaçınılmaz. Ama, salt tarihsel düzlem dışında, bu yapıtın en son tutkusu, bizleri yaratan bu mutsuz ve yürekli türü selamlamaktır. Maymundan çok az farkı olan, bununla beraber içinde çok soylu istekler barındıran bu dertli ve aşağılık türü; işkence görmüş, çelişkilerle dolu, bireyci ve kavgacı, bencilliği sınırsız, bazen görülmedik şiddet patlamaları yapabilen, ama iyiliğe ve aşka inanmaktan hiç vazgeçmeyen, dünya tarihinde ilk kez kendi kendini aşma olasılığını düşünebilmiş ve birkaç yıl sonra söz konusu kendini aşmayı uygulamaya sokabilmiş bu türü selamlamak. Son temsilcilerinin yok olduğu şu sıralarda, insanlığa son kez bir saygı sunmanın yerinde olacağını düşünüyoruz; bu sunu da silinerek zamanın kumlarında yitip gidecektir; ama bu saygı sunumunun, hiç değilse bir kez gerçekleşmesi de zorunludur. Bu kitap insana armağan edilmiştir.”
(Houellebecq, 2013: 306).

Houellebecq, M. (2013). Temel Parçacıklar, (O.Senemoğlu, Çeviri).İstanbul:Can.

3 Mart 2018 Cumartesi

Çavdar Tarlasında Çocuklar

Bölüm 20

Holden Caulfied
Piyano
İnsanlar mesajınızı hiç kimseye iletmiyorlar
Sarhoş
İyi geceler
Ben varım, ben, bir de kendim
Telefon klübesi
Seksen altı
Litte Shirley Beans
Kırmızı avcı şapkası
Göl
Park
Ördekler
Küçük buz parçaları
Zatürre
Rezil kuzenler
Öldüğünüzde işiniz gerçekten bitik
Çılgın mezarlık
Yağmur
Onu tanısaydınız, ne demek istediğimi anlardınız
Phoebe
Kimseler yok
J.D. Salinger
Nilay Uluğ

Ihlamur ağaç mı ?

Akasya ile dutu biliyoruz. Burada onlar var. Bir de çam var. Çam devletin ağacı. Hastane bahçesinde çam var. Okul bahçesinde çam var.

Zamirler Zehra'nın yerini tutabilir mi hiç!

Manolya ağaçları tuhaf. Kocaman gövdesi var. Kocaman çiçeği var.

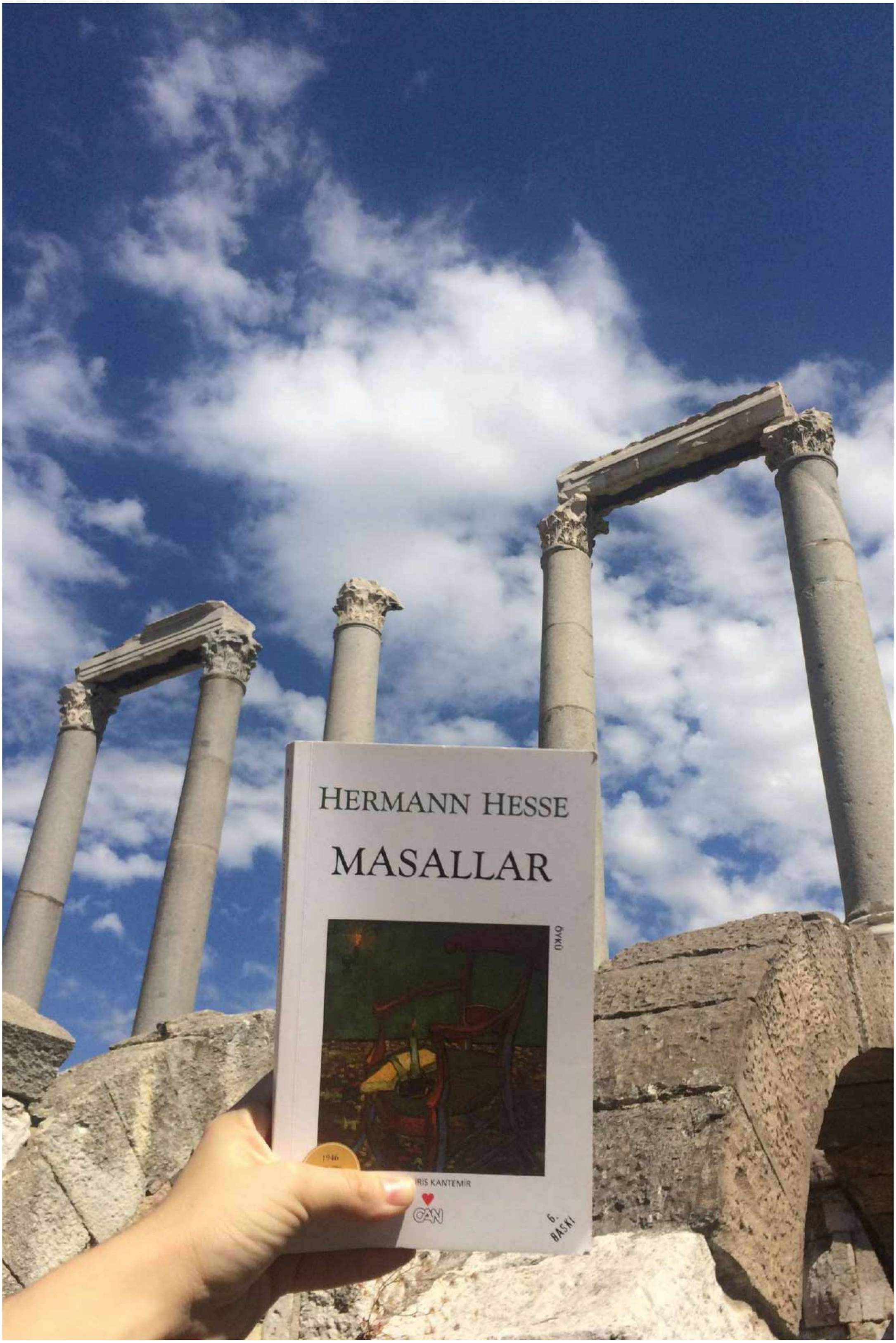
Sahiden Hikaye, Kemal Varol (s:82-83-122-123). İzmir Kültürpark.

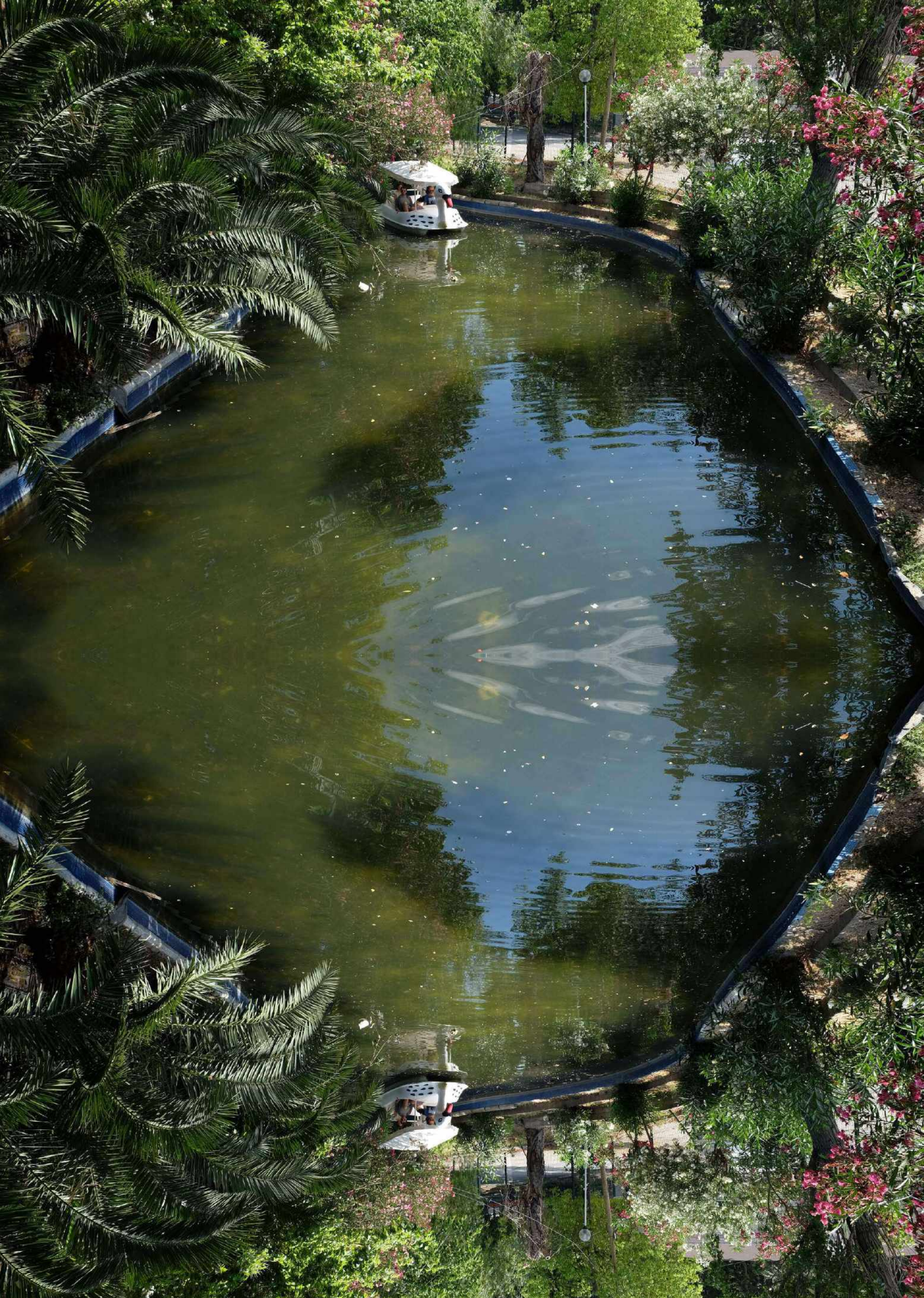
3 Mart 2018 Cumartesi

Sputnik Sevgilim

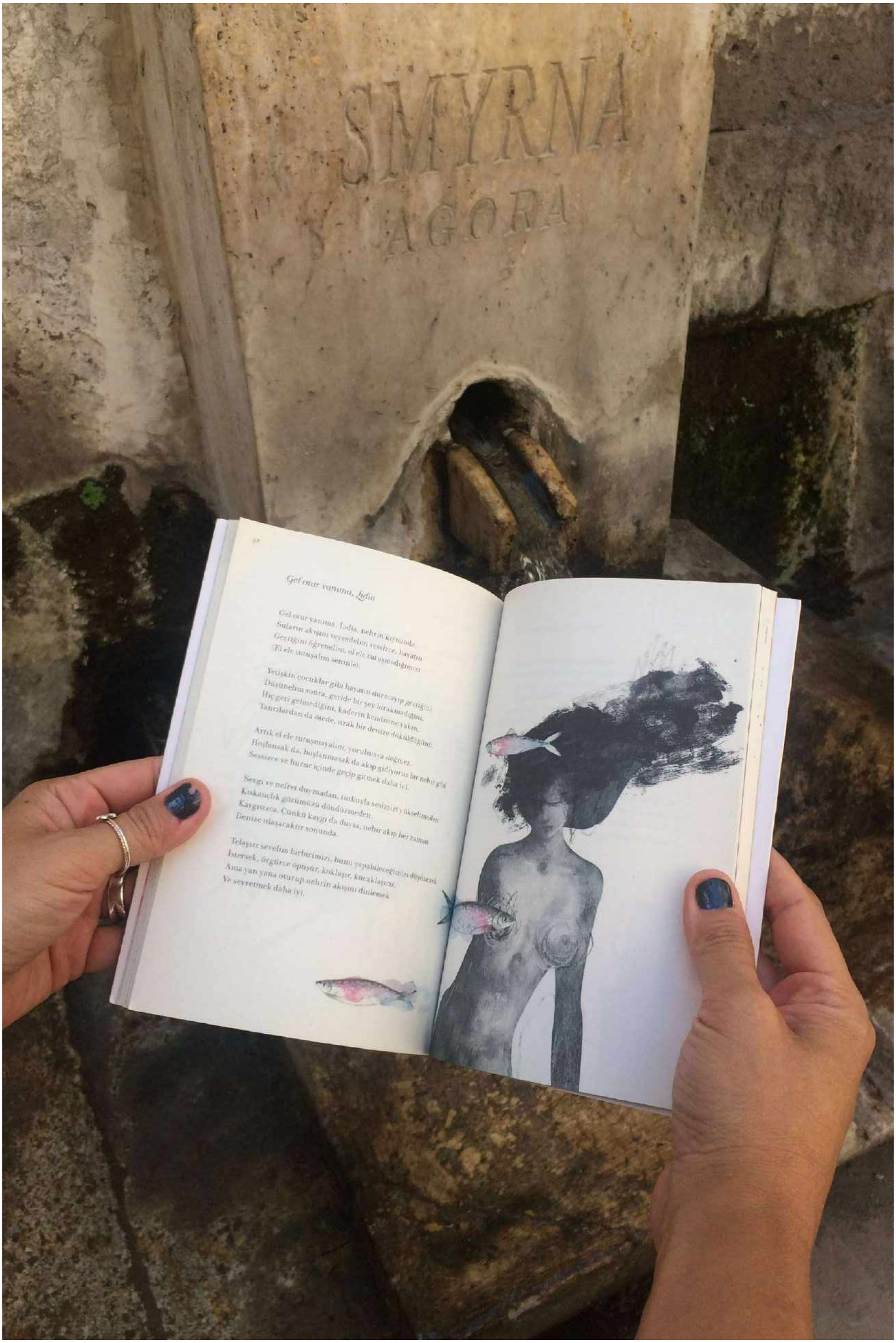
Myu'nun Dönme Dolap Hikayesi

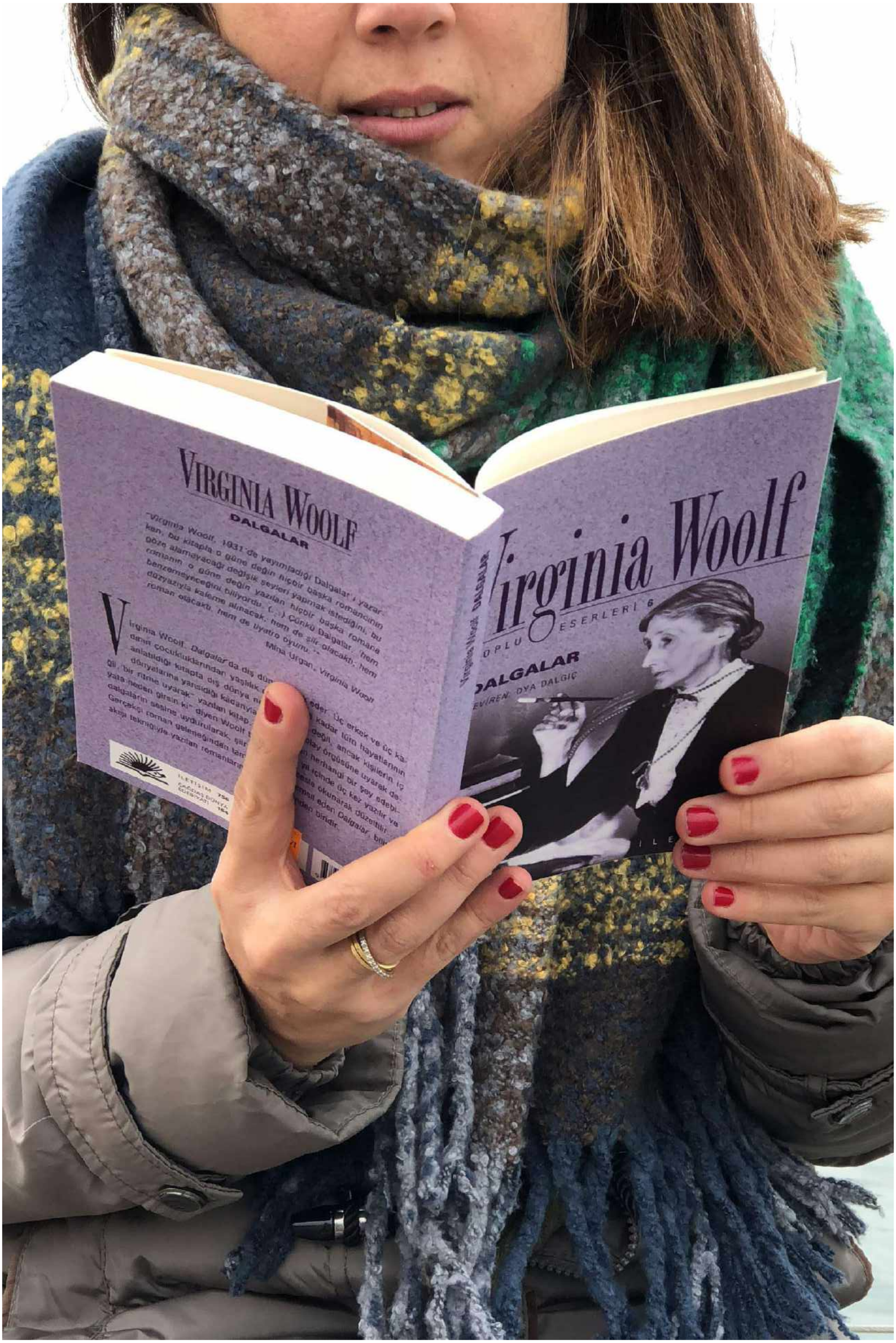
161
İsviçre
Myu
Göl
Orta çağdan bir kale
Manzara
Geçici ama dingin
Dönme dolap
Fernandino
Piyano
Lunapark
Heykel kadar sessiz
Alo
Uğursuz bir gölge
Dürbün
Neşeli ses
Kristal toplar
Kaderin tümüyle değişmek üzere
Boş kabin
Kırmızı kabin
Sanki dünya kendi sonuna yaklaşıyor gibi
Takır tukur
Büyük bir uğultu
Haruki Murakami
Nilay Uluğ

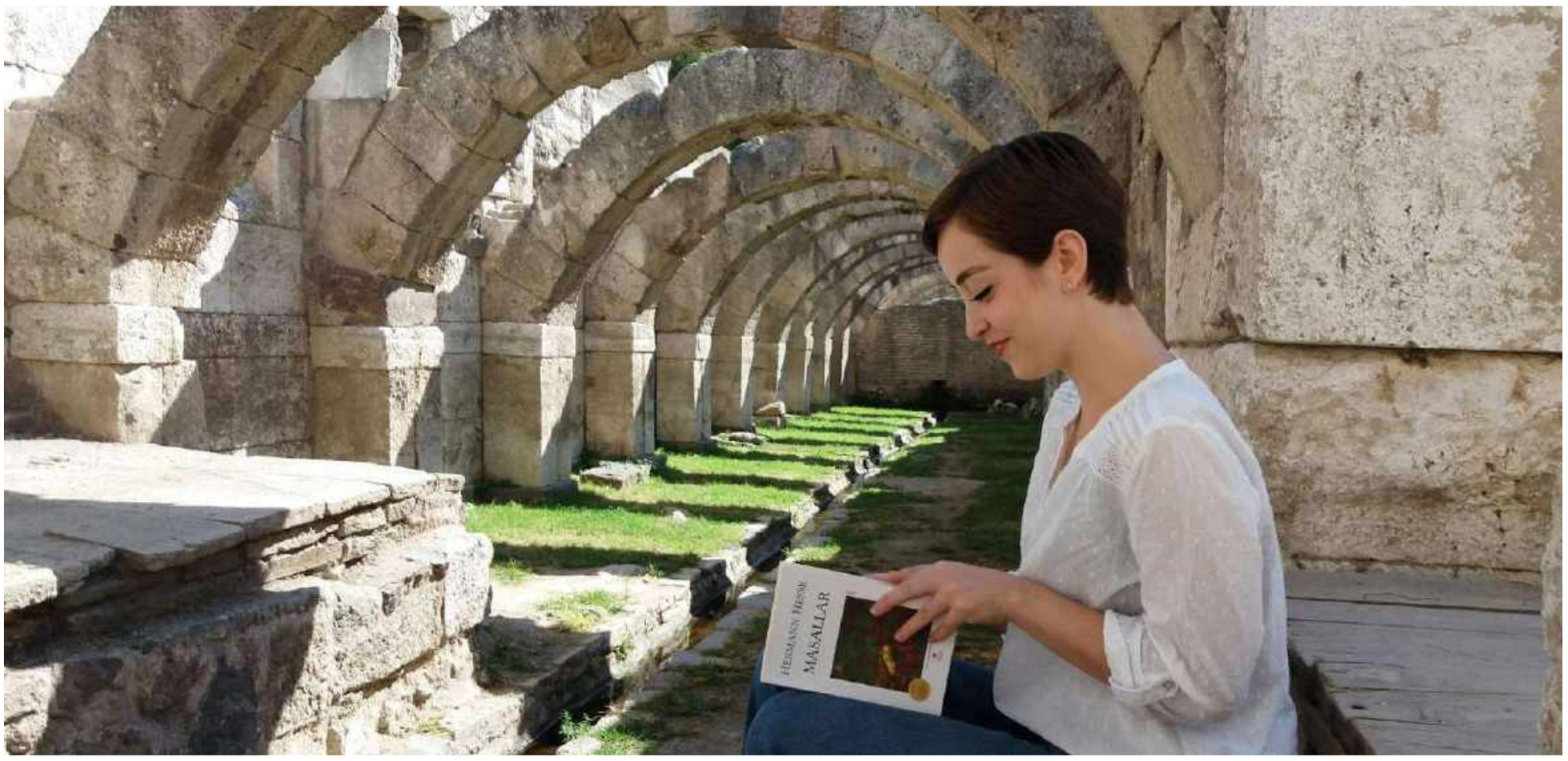

HERMANN HESSE
MASALLAR
ÖYKÜ
1946
İRİS KANTEMİR
CAN
6.
BASKI

SMYRNA
AGORA
Gel otur yanıma, Lidia
Gel otur yanıma, Lidia, nehrin kıyısında.
Suların akışını seyredelim sessizce, hayatın
Geçtiğini öğrenelim, ol'ele tutuşmadığımızı
(El ele tutuşalım sonunda).
Yetişkin çocuklar gibi hayatın durmayıp geçtiğini
Düşünelim sonra, geride bir şey bırakmadığını,
Hiç geri gelmediğini, kaderin kendisine yakın,
Tanrılardan da ötede, uzak bir denize döküldüğünü.
Artık el ele tutuşmayalım, yorulmaya değmez.
Hoşlansak da, hoşlanmasak da akıp gidiyoruz bir nehir gibi
Sessizce ve huzur içinde geçip gitmek daha iyi.
Sevgi ve nefret duymadan, tutkuyla sesimizi yükseltmeden
Kıskançlık gözümüzü döndürmeden.
Kaygısızca. Çünkü kaygı da duysa, nehir akıp her zaman
Denize ulaşacaktır sonunda.
Telaşsız sevelim birbirimizi, bunu yapabileceğimizi düşünerek
İstersek, özgürce öpüşür, koklaşır, kucaklaşırız.
Ama yan yana oturup nehrin akışını dinlemek
Ve seyretmek daha iyi.

VIRGINIA WOOLF
DALGALAR
Virginia Woolf
DALGALAR
ESERLERİ 6
DALGALAR

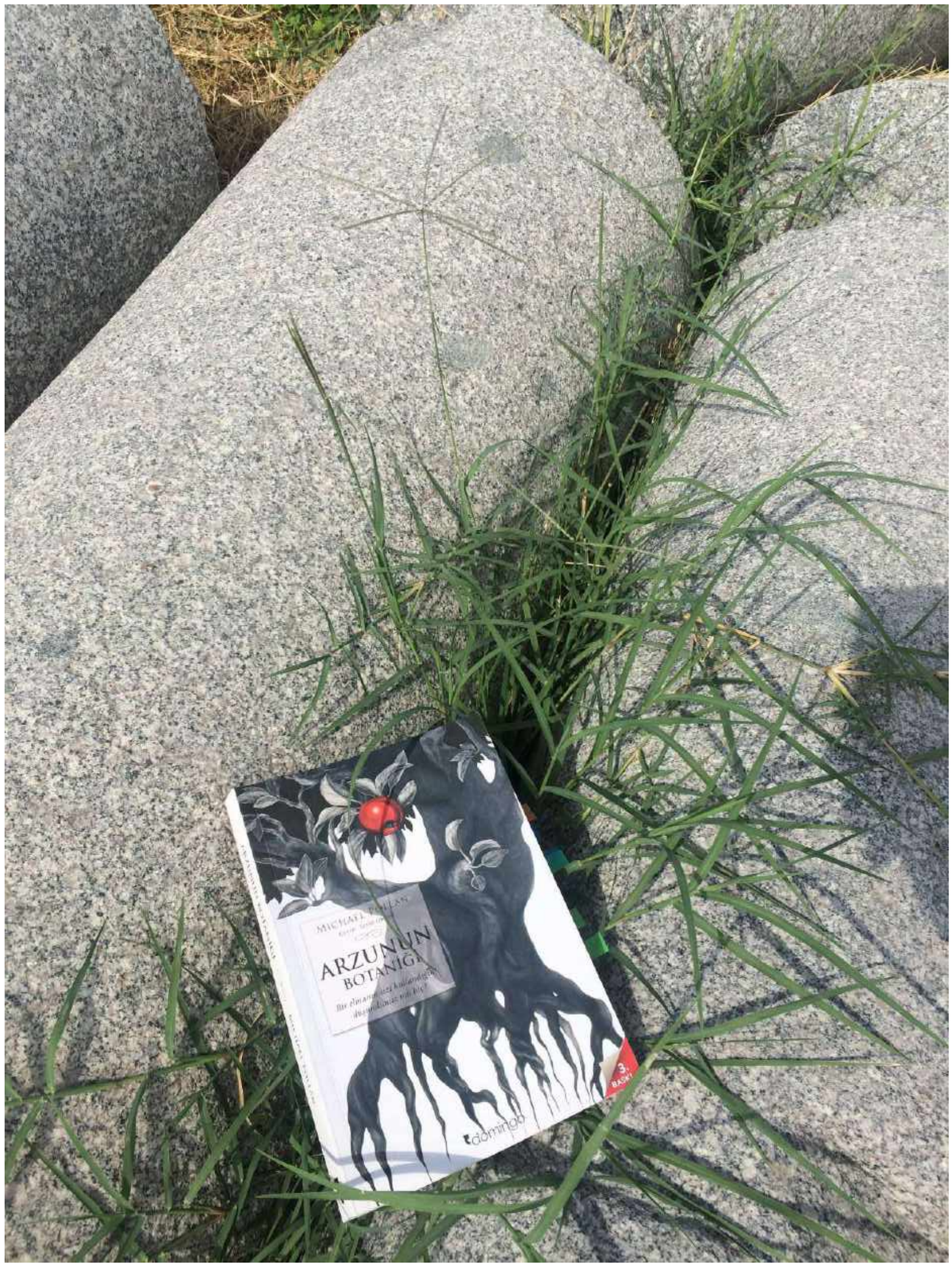
3 Mart 2018 Cumartesi

Masallar

Hasır Koltuktan Masallar

Genç bir adam
Tavan arası
Bir çift tahta ayakkabı
Lime lime
Bağlılık
Hayal kırıklığı
Eski püskü bir mutfak iskemlesi
Çarpık çurpuk
Küçük ayrıntılar
Olağanüstü rastlantılar
Olasılıklar
Kara kalem
İskemle
Üçgenimsi bir gölge
Hasır koltuk
Hasır koltuk kıkır kıkır güldü
Öfke
Yakışıklı ve ilginç
Gerçek
Aslında gerçek de buydu
Huzursuzluk
Nesnelerin basit yüzeyselliği
Doğru dürüst birkaç söz
Hermann Hesse
Nilay Uluğ

… Böylece çiçekler bizi yarattı; en büyük hayranlarını. Zamanla insanın arzusu çiçeğin doğa tarihine girdi ve çiçek her zaman yaptığını yaptı: Bu hayvanın gözünde kendisini daha da güzelleştirebilmek için, varlığına en olmayacak fikirlerimiz ile kaprislerimizi de katlayıp koydu…

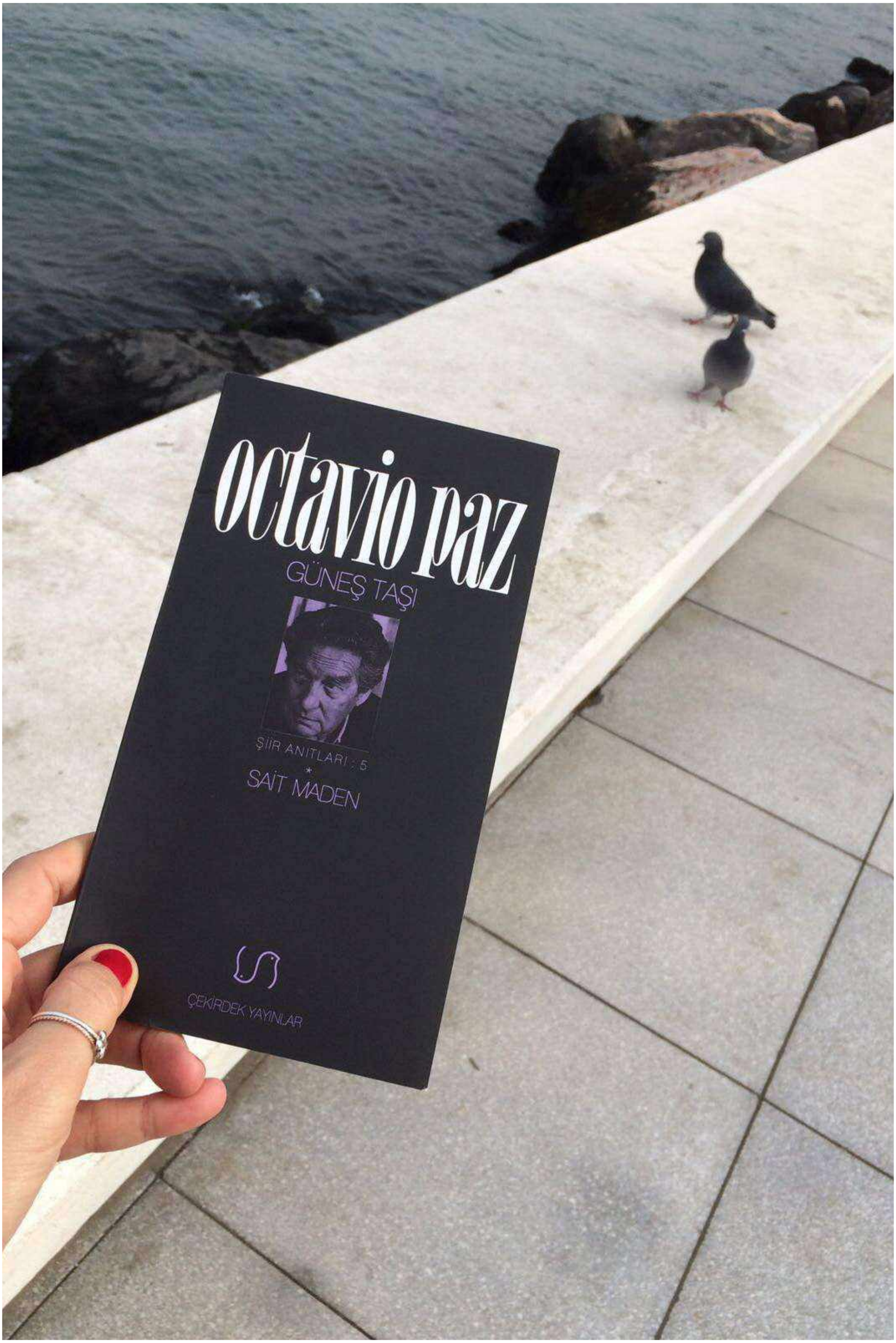

Pollan,M. (2011) Arzunun Botaniği, (Çev: Sevin Okyay), s:91, İstanbul: Domingo

Çocukken denize bakmayı severdim.
Seviyorum.
deniz dünyada değil.
Deniz uzayda. Deniz soyut.

Bir Deli'nin Anıları, Gustave Flaubert, Çeviren: Burak Zeybek (s:18)

octavio paz
GÜNEŞ TAŞI
ŞİİR ANITLARI : 5
SAİT MADEN
ÇEKİRDEK YAYINLARI

être

Passé composé

j'ai été
tu as été
il a été
nous avons été
vous avez été
ils ont été

Présent

je suis
tu es
il est
nous sommes
vous êtes
ils sont

Futur simple

je serai
tu seras
il sera
nous serons
vous serez
ils seront

PORTİZMİR4 2017-2018

NEFES/BREATHE

QUATUOR ELEMENTA

Okuyucular ve Yazarları:

Simber Atay: Jorge Luis Borges, Voltaire, Charles Augustin Sainte-Beuve, Johann Wolfang von Goethe, Behçet Necatigil, Friedrich Hölderlin, Haruki Murakami, Ece Ayhan, Melih Elhan, Michel Houellebecq, Alexander Bard& JanSöderqvist, Fransızca fiil çekimleri (être, avoir, aimer).

Pınar Boztepe Mutlu: Herman Melville, Gülten Akın, André Gide, Edip Cansever, Knut Hamsun, Janisse Ray, Michael Pollan, Robert Walser, Vita Sackville-West, Thomas Mann

Zekiye Buğurcu: Sait Faik Abasıyanık, Sabahattin Ali,Nicos Kazancakis, Metin Altıok, Kemal Varol, Walter Krantz , Gustave Flaubert

Melih Elhan: Mark Crick , İngiliz Romantik şiirlerinden Seçmeler, Hon Kang, Yorgo Seferis, Vergilius, İlhan Berk

Nilay Uluğ: Haruki Murakami, J D. Salinger, Herman Hesse

Gözde Yenipazarlı: Fernando Pessoa, John Berger, Frederic Gros, Yorgo Seferis, Nazım Hikmet, Virginia Wolf, Octavio Paz

